

TUẦN BÁO

CHÍNH NGHĨA

LỄ RỬA TỘI 31 THIẾU NHI VÃ TÂN TÔNG THUỘC
HỌ ĐẠO NỮ VƯƠNG CÁC THÁNH TỬ ĐẠO, GIÁO PHẬN
SAN JOSE, TỔ CHỨC TẠI NHÀ THỜ ĐÔNG THÁNH -
PHANXICO THUỘC TỔNG GIÁO PHẬN SAN FRANCISCO
NGÀY 11-1-1987.

TUẦN BÁO

CHÍNH-NGHĨA

BẢO TRỢ:

*Ban Chấp Hành và Giáo Dân
tại Họ Đạo
Nữ Vương Các Thánh Ứ Đạo
Giáo Phận San Jose*

SÁNG LẬP:

*Ủy Ban Bảo Vệ Công Lý và
Hòa Bình
tại Giáo Phận San Jose*

*điều hành :
Hoàng-Đông*

địa chỉ:

*685 Singleton Rd.
San Jose, CA. 95111.*

*điện thoại :
(408) 224 - 8318 .*

Địa Điểm Phân Phối Báo CHÍNH-NGHĨA

Kể từ nay, xin Quý Độc Giả liên lạc với Quý Vị thuộc Ban Chấp Hành hoặc Hội Đoàn sau đây để nhận báo:

BAN CHẤP HÀNH

Chủ Tịch BCH/CHĐ. Trần Công Thiện ... 224-2470
Phó Chủ tịch : Ô. Nguyễn Văn Hiệt ... 270-7211
Tống Thư Ký: B. Trần Thị Hải ... 238-3276
PT Tổng Thư Ký Ô. Hà Duyên Khánh ... 227-6597
Thủ quỹ : B. Hồ Điện Thoại ... 629-5938

KHU ĐÔNG SAN JOSE

Trưởng khu : B. Nguyễn Duy Liên ... 224-1006

KHU TÂY SAN JOSE

Trưởng khu : Ô. Phạm Minh Quý ... 251-6411

Phó Trưởng khu Ô. Nguyễn Cẩn ... 947-7507

Phó Trưởng khu Ô. Nguyễn Giang ... 298-5473

KHU NAM SAN JOSE

Trưởng khu : Ô. Bùi Trung Luân ... 578-3104

Phó Trưởng khu Ô. Hồ Điện Thoại ... 629-5938

KHU BẮC SAN JOSE

Trưởng khu : Ô. Hồ Quang Nhật ... 274-9606

Phó Trưởng khu Ô. Bùi Văn Lâm ... 272-2523

Phó Trưởng khu Ô. Hà Duy Tiến ... 274-9514

KHU MTV. VIEW

Trưởng khu : Ô. Vũ Duy Thịnh ... 969-8681

Phó Trưởng khu Ô. Nguyễn Kim ... 967-1537

KHU SUNNYVALE

Trưởng khu : Ô. Nguyễn Ngọc Xuyên ... 262-3348

Phó Trưởng khu Ô. Trần Văn Ngọc ... 732-3792

Phó Trưởng khu Ô. Nguyễn Mạnh Kim ... 496-0979

KHU SANTA CLARA

Trưởng khu : Ô. Trần Văn Cát ... 734-2686

Phó Trưởng khu Ô. Nguyễn Văn Xoan ... 988-0316

Phó Trưởng khu Ô. Nguyễn Trinh Hiền ... 988-3930

KHU MILPITAS

Trưởng khu : Ô. Hoàng Ngọc Văn ... 942-8680

Phó Trưởng khu Ô. Phạm Kim Thành ... 923-5735

KHU CAMPBELL

Trưởng khu : Ô. Lê Văn Ý ... 378-6159

Phó Trưởng khu Ô. Ngô Minh Sơn ... 978-3386

Phó Trưởng khu Ô. Ngô Văn Xương ... 559-0815

HỘI ĐOÀN

- Legio Maria: Ô. Chương ... 744-1255
- Thiếu Nhi Thánh Thể: A. Bùi Đình ... 274-2950
- Thanh Niên Công Giáo: A. Ng. Trọng Cường ... 2246
- Cầu Nguyên: Ô. Nguyễn Hữu Quỳnh ... 270-1836
- Các Bà Mẹ CG: B. Nguyễn Duy Liên ... 224-1006
- Giáo lý Thiếu Niên: A. Phạm Triệu ... 926-1846
- Giáo lý Tân Tòng: C. Phạm T. Kim Hằng ... 972-2014
- Hội Tương Tế: Ô. Trần Duy Dương ... 280-6789
- Cursillos: Ô. Nguyễn Du ... 245-4817
- Hội Kinh Thánh: C. Ngọc ... 224-8189
- Phong Trào Linh Thao: C. Phượng ... 274-8820
- Liên Minh Thánh Tâm: Ô. Hà Duy Tiến ... 274-9514

**CỘNG ĐỒNG CÔNG GIÁO VIỆT NAM MỜI ĐỨC GIÁM MỤC
PIERRE DUMAINE THAM DỰ NGHI THỨC CẦU NGUYỆN
HÒA GIẢI VÀ CHƯƠNG TRÌNH ĐẠI NHẠC HỘI ĐẦU XUÂN**

San Jose, ngày 14 tháng 1 năm 1986

Kính gửi: Đức Giám Mục Pierre DuMaine
Giám Mục San Jose
7600-Y St, Joseph Avenue
Los Altos, CA 94022

Kính thưa Đức Cha,

Như Đức Cha biết, cộng đồng người Việt trong vùng đang chuẩn bị mừng Tết, ngày đầu năm âm lịch. Theo văn hóa Việt Nam, ngày Tết được cử hành trọng thể để đón mừng năm mới, ước mong có được một năm tốt đẹp hơn trong cuộc đời. Mọi người vui vẻ đón Xuân vì là mùa sống lại của vạn vật. Do đó, Tết là dịp ai ai cũng cố gắng thanh toán nợ nần, quên đi mọi sầu muộn quyết tâm sửa đổi các lỗi lầm trong quá khứ, tha thứ cho kẻ khác và làm hòa với tha nhân.

Trong tinh thần cảm tạ Thiên Chúa về mọi sự Ngài ban cho trong năm cũ và cầu nguyện cho năm mới, Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam chúng con sẽ tổ chức một chương trình Đại Nhạc Hội Mừng Xuân, khai mạc vào lúc 3 giờ chiều Thứ Bảy, 24 tháng 1, 1987 tại thao trường trường Trung Học Andrew Hill, bên cạnh Trung Tâm Họ Đạo Nữ Vương Các Thánh Tử Đạo, 685 Singleton Road, San Jose. Trước chương trình Đại Nhạc Hội sẽ có nghi thức cầu nguyện hòa giải. Chúng con trân trọng kính mời Đức Cha đến tham dự và ban huấn từ cho cộng đồng chúng con.

Trong đêm Giáng Sinh vừa qua, gần 3,000 giáo dân Họ Đạo đã tề tựu tại địa điểm trên để tham dự buổi lễ cầu nguyện hòa giải và chương trình ca nhạc, kịch Giáng Sinh. Chúng con trông đợi Đức Cha sẽ đến với chúng con trong Đêm Thánh này cũng như Đức Cha đã hiện diện tại đại hí viện "Center for the Performing Arts" trước khoảng 3,500 anh chị em chúng con trong dịp Giáng Sinh năm 84. Tuy nhiên, lần này chúng con không được may mắn đón tiếp Đức Cha. Chúng con hy vọng rằng nhân dịp Tết năm nay, mọi người sẽ thông cảm nhau hơn và tình cha con giữa Đức Cha và đoàn chiên đáng thương này sẽ được nối lại trong tinh thần hòa giải và tình mến yêu thực sự. Chúng con mong đợi sẽ được đón nhận những lời chỉ dạy của Đức Cha trong buổi Đại Nhạc Hội Mừng Xuân Đinh Mão của Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam chúng con.

Trân trọng kính chào Đức Cha trong Chúa Kitô.

Giuse Trần Công Thiện
Chủ Tịch Ban Chấp Hành
Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam

**TRONG THỜI GIAN CẨM LỄ VIỆT
NAM, CÁC GIÁO DÂN QUYẾT
ĐỊNH:**

- 1. DỰ THÁNH LỄ MỸ VÀO MỖI
CHÚA NHẬT LÚC 9 GIỜ 30
SÁNG, TẠI NHÀ THỜ CHÁNH
TÒA (GÓC ĐƯỜNG E. SANTA
CLARA VÀ ĐƯỜNG SỐ 8 SAN
JOSE).**
- 2. TIẾP TỤC ĐỂ DÀNH TIỀN
TRONG CÁC THÁNH LỄ ĐỂ
XÂY DỰNG MỘT GIÁO XỨ
THỂ NHÂN VN TƯƠNG LAI.**

GIÁO DÂN SAN JOSE CHỊU PHÉP RỬA TỘI TẠI SAN FRANCISCO

Sau mấy ngày mưa rả rích, San Jose lại trở nên nắng ráo, nhưng những ánh nắng mùa Đông vẫn không đủ sức mang lại sự ấm áp cho thành phố này. Cái lạnh giá của thời tiết cũng đã ảnh hưởng tới cảnh vật xung quanh Trung Tâm Họ Đạo. Sân cỏ vàng úa, những bụi hồng như muốn tàn lụi, cây thông già tuy xanh mướt nhưng cũng không được tươi tắn như ở những mùa khác.

12 giờ trưa, trời vẫn còn lạnh. Giáo dân đã tụ họp khá đông tại Trung Tâm. Họ đang sửa soạn cho buổi lễ rửa tội chiều nay, Chúa Nhật ngày 11 tháng 1 năm 1987. Buổi lễ được tổ chức tại Thánh Đường Boniface tọa lạc trên đường Golden Gate, San Francisco do Linh Mục Nguyễn Mạnh Tân thuộc Dòng Thánh Phanxicô làm chủ tế.

Đoàn xe bắt đầu khởi hành lúc 1 giờ. Có khoảng 50 chiếc xe khởi hành từ Trung Tâm, xe nào cũng đầy ắp người. Nhưng phần lớn các giáo dân đã tự túc khởi hành tại gia đình riêng của họ.

2 giờ chiều, đoàn xe đã bắt đầu tới Thánh Đường. Tuy thế đã có nhiều người tới sớm hơn. Gió San Francisco mạnh hơn và khí tiết cũng lạnh hơn San Jose nhiều. Từng đoàn người lũ lượt tới tham dự. Một số các Thầy Dòng bận rộn đón tiếp giáo dân. Một số khác đang cùng với Ban Mục Vụ sắp xếp trong nhà thờ và trên Cung Thánh. Phía bên phải nhà thờ, Ca đoàn tổng hợp của Họ Đạo tập dượt những bài Thánh Ca quen thuộc.

Tiếng cười nói xôn xao, tiếng trẻ em cười, khóc mỗi lúc một nhiều. Các ông thợ chụp hình và quay phim khá đông.

2 giờ 30 phút, Cha Bề Trên Floyd Lotito đã mở lời chào mừng bằng tiếng Mỹ. Anh Đức thông dịch lại:

— “Nhân danh nhà Dòng, chúng tôi xin chào mừng Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam tại San Jose, và xin quý vị cứ coi nhà thờ này như nhà thờ của quý vị...”

Được biết đây là một nhà thờ của người Đức, xây cách đây trên 200 năm, là một trong những Giáo Xứ Thể Nhân đầu tiên trong giáo phận San Francisco. Hiện nay nhà thờ này được nhà dòng Thánh Phanxicô cai quản. Nhà thờ thật cổ kính, rộng, cao, các tượng Chúa, Đức Mẹ và các Thánh được chạm trổ công phu, màu sắc rất đẹp mắt. Đặc biệt là 14 đàng Thánh Giá được khắc bằng gỗ nổi, một công trình mỹ thuật tuyệt tác. Các ghế ngồi bằng gỗ dày, đánh “vẹt ni” trông còn mới lắm.

Thánh lễ đồng tế được cử hành bằng tiếng Việt. Sau phần giảng là nghi thức rửa tội. Được biết có tất cả 31 người được chịu phép rửa, gồm 24 trẻ em và một gia đình tân tòng 7 người. Bố mẹ các em nhỏ, người đỡ đầu và gia đình tân tòng đã xếp hàng hai ở giữa lòng nhà thờ, suốt từ trên xuống dưới. Các ông “phó nhóm” bắt đầu hoạt động nhiều kể từ lúc này.

Cha Tân đọc tên từng người một, họ lần lượt tiến lên Bàn Thánh để chịu phép rửa. Cha Russell Becker phụ giúp cha Tân trong hết mọi nghi thức.

Dĩ nhiên tiếng hài nhi khóc vang cả nhà thờ là điều không tránh được.

Cuối lễ là nghi thức dâng con cho Mẹ Maria. Ông Chủ Tịch Trần Công Thiện tỏ lời cùng Cha Dòng Thánh Phanxicô. Sau đó ông mở lời chào mừng với “Đại Gia Đình Chính Nghĩa”. Tiến sĩ Trần An Bài cũng tỏ lời cảm ơn và chúc mừng mọi người trong Họ Đạo.

Trước khi chụp ảnh lưu niệm, đại diện của Ủy Ban Bảo Vệ Công Lý và Hòa Bình đã trao tặng mỗi gia đình có con em rửa tội một số báo Chính Nghĩa

từ số 1 tới số 27 như một biểu tượng đoàn kết tranh đấu cho Chính Nghĩa.

Số người tham dự khoảng trên 800 người. Sau Thánh Lễ, một số đông đã về Trung Tâm Họ Đạo tại đường Singleton để dự tiệc ăn mừng.

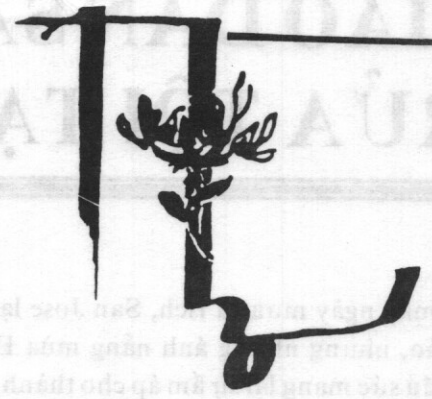
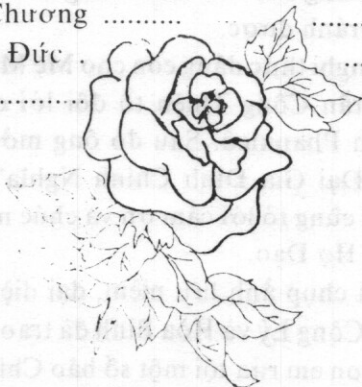
Đặc biệt trong buổi lễ này đã không có sự hiện diện của các hệ thống báo chí cũng như truyền thanh và truyền hình trong vùng.

Buổi tiệc đã chấm dứt vào lúc 8 giờ tối. Và giáo dân Họ Đạo lại tiếp tục sinh hoạt như thường lệ.

ĐPV Quốc Thiệu

DANH SÁCH AN NHÂN ỦNG HỘ CHÍNH NGHĨA

Như Nguyễn	\$ 10.00
Nguyễn Trung Nghĩa	\$ 20.00
Như Thuận	\$ 50.00
Anh Chị Thoại	\$ 50.00
Như Ngọc	\$ 10.00
Nguyễn Minh Hải	\$ 20.00
Anh Quế	\$ 20.00
Anh Chị Chương	\$ 20.00
Anh Nhân Đức	\$ 40.00
Bỏ chung	276.00

QUYỀN

CAO

CHỨC

TRỌNG?

*Bấy lâu lòng đợi mắt trông
Bây giờ lãng đãng phiêu bồng hã hê!
Xá gì kẻ trách người chê,
Sắc phong Tổng Trấn thỏa thuê cõi lòng!*

*Cho dù trong cõi lưu vong,
Cũng là chức tước, thông dong cao vờ!
Rày đây mai đó vui chơi,
Cho đời ngát ngưỡng mê toi tận cùng!*

*Được lòng bạo chúa trong cung,
Được coi là kẻ tội trung chí tình,
Mặc cho ngàn vạn sinh linh,
Khổ đau kêu khóc thất kinh bên ngoài!*

*Xênh xang áo mào cân đai,
Ôm chân thủ lãnh độc tài kiêu sa!
Hỡi người vong bản bôn ba?
Quyền cao chức trọng cũng là Việt gian!*

THIỆN HẢI

31 Giáo Dân CĐ Công Giáo VN San Jose được chịu phép rửa tội tại... San Francisco

TRÍCH VIỆT NAM NHẬT BÁO

San Francisco (VNNB) - Một buổi lễ Rửa Tội được tổ chức trọng thể lúc 2 giờ 30 phút chiều chúa nhật 11-1-87 tại Thánh Đường Boniface số 133 Golden Gate Avenue, San Francisco. Được biết Thánh Đường Boniface này là một trong những nhà thờ cổ nhất của thành phố San Francisco, được xây dựng cách đây hơn 200 năm, là một trong những nhà thờ được tổ chức theo thể chế Giáo Xứ Thể Nhân cho người Đức và hiện nay nhà thờ này được quản trị bởi các Linh Mục Dòng Phan-xi-cô.

Linh mục phụ trách Dòng (LM Bề Trên), LM Floyd Lotito, OFM đã mở đầu buổi lễ bằng những lời chào mừng : "Nhân danh nhà Dòng, chúng tôi xin chào mừng Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam tại San Jose và xin quý vị cứ coi nhà thờ này như là nhà thờ của quý vị ..."

Được biết tổng cộng có 31 Giáo dân Việt Nam được lãnh nhận bí tích rửa tội và hầu hết đều là trẻ con sơ sinh trong vòng 7 tháng nay chưa lãnh được phép bí tích này vì biến cố của cộng đồng Công Giáo tại San Jose. Ngoài những trẻ sơ sinh đó có một gia

đình tân tòng là gia đình ông Nguyễn Văn Thức và bà Nguyễn Thị Tâm.

Hai ông bà và các con đã nhận được Bí Tích Rửa Tội và các Bí Tích khác theo luật định.

Buổi Lễ Rửa Tội trên đây diễn ra trong một Đại Lễ đồng tế mà chủ lễ là LM Nguyễn Mạnh Tân và được đồng tế bởi LM Russell Becker, OFM.

Buổi lễ đã kết thúc lúc 4 giờ 30 phút trong một nghi lễ Dâng con cho Thánh Nữ Maria thật là cảm động cùng với việc mỗi con em rửa tội nhận được một phần quà đặc biệt là một cuốn báo Chính Nghĩa từ số 1 đến số 27. Việc phát quà bằng báo Chính Nghĩa đó mang một màu sắc đoàn kết đặc biệt, đánh dấu cho một giai đoạn đau thương của cộng đồng khi tất cả các thánh lễ bằng tiếng Việt bị hủy bỏ tại Địa Phận này.

Được biết có khoảng 800 giáo dân Việt Nam từ San Jose đã kéo lên San Francisco để tham dự thánh lễ này và sau khi thánh lễ hoàn tất, tất cả các giáo dân đã về lại Trung Tâm Họ Đạo, số 685 Singleton Road để dự một buổi tiệc liên hoan đơn sơ mừng Gia Đình Tân Tòng và các em nhỏ mới lãnh

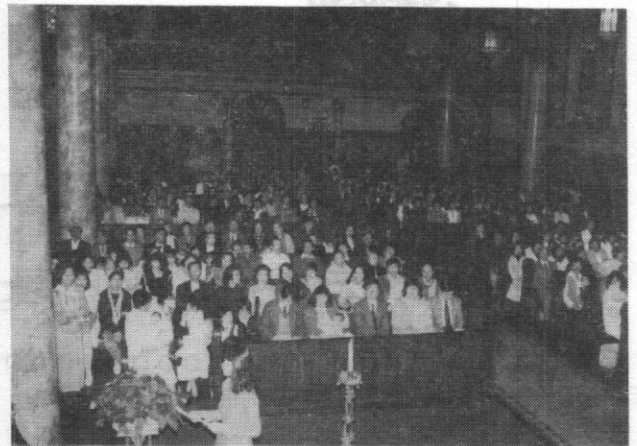
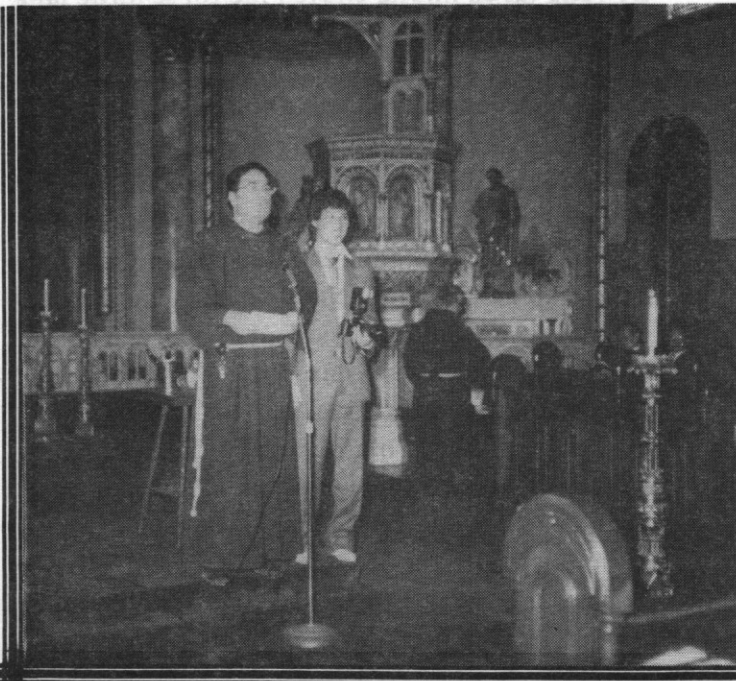
nhận được bí tích rửa tội.

Trong một cuộc phỏng vấn đặc biệt dành riêng cho Đặc Phái Viên Việt Nam Nhật Báo, Tiến sĩ Trần An Bai

đã tuyên bố là lễ rửa tội trên đây đã được giữ kín tối đa không phổ biến cho các Hệ Thống Truyền Hình Mỹ vì các giáo dân thuộc Cộng Đồng Công Giáo đã quan niệm đó là một Bí Tích Đặc Biệt có tính cách thiêng liêng và không muốn các Hệ Thống Truyền Hình Hoa Kỳ coi như là một biến cố và đào sâu những cách ngăn giữa con chiên Việt và Đức Giám Mục DuMaine.

Linh Mục FLOYD LOTITO OFM Phụ Trách Nhà Dòng (LM Bề Trên) Tuyên Bô: "Chúng Tôi Xin Chào Mừng Cộng Đồng CGVN Tại San Jose Và Xin Quý Vị Cứ Coi Nhà Thờ Này Như Là Nhà Thờ Của Quý Vị".

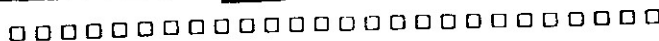
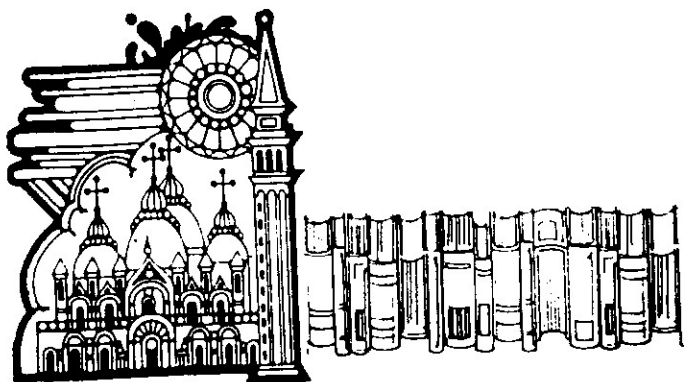

Mục Tử ngày nay

Tu hành là gì?

Tu là tập luyện, trau dồi nhân đức về thể xác, tinh thần, tâm lý và đạo hạnh. Và hành là phục vụ tha nhân mà không màng đến danh lợi. Bậc tu hành chú trọng về lòng đạo đức. Nhưng từ cổ chí kim, trong giới tu hành cũng có những người hình dáng bên ngoài hiền lương, mặc lớp áo tu hành để lường gạt kẻ khác, miệng cứ xưng mình là đạo đức để che dấu những việc làm bất luân, gặp kẻ có quyền là quì mọp để được chức vị và thành công trong xã hội. Nguyên lý của tu là chú trọng về đạo đức. Có lòng đạo đức là đã đạt được một nửa đường tu, còn một nửa đường tu là hành đạo. Nhưng đâu có phải mặc áo nhà tu là nhà đạo đức đâu? Nên trong giới tu hành, được chia ra làm hai loại: Bậc chân tu và tục tu. Bậc chân tu chăm chỉ, chú trọng về phần phụng sự và không cần hư danh. Tục tu chỉ say sưa với danh lợi và lo bảo tồn địa vị. Chân lý và đạo giáo sở dĩ mang tiếng xấu, vì bậc chân tu quá hiếm mà tục tu thời lại quá nhiều.

Bảy tháng trước, cuộc tranh đấu của giáo dân Họ Đạo yêu cầu Tòa Giám Mục San Jose thực thi Tân Giáo Luật 518, thành lập Giáo Xứ Thể Nhân mà Hội Thánh dành cho những sắc tộc di dân và ưu ái đặc biệt với những giáo dân tị nạn. Linh Mục Vũ Đình Trác, người từ phương xa, tận Washington DC, đã không biết rõ tình hình vội vàng đánh một bức điện tin ủng hộ chính sách đồng hóa giáo dân VN San Jose vào các giáo xứ địa phương của Đức Cha DuMaine. Sự mâu thuẫn ở Linh Mục Trác là

trong Đồng Vọng 15, Ngài đã đề cao tinh thần sống đạo theo truyền thống dị biệt của giáo dân VN. Và Ngài đã viết 2 lá thư ủng hộ chính sách tiêu diệt những di sản vô giá của cha ông để lại cho giáo dân VN. Đọc lá thư của Linh Mục Trác gửi Cha Sullivan ngày 16 tháng 12, 1986, tôi thấy Ngài là một con người mập mờ trong quan niệm về cuộc tranh đấu của giáo dân San Jose. Linh Mục Trác viết: “**Maybe** the report of father Thiep and the decisions of the Bishop **must** be understood and accepted by all Vietnamese Catholics in San Jose”. (Có lẽ bản tường trình của Cha Thiệp và những quyết định của Đức Cha **phải được** hiểu và được chấp nhận bởi toàn thể người công giáo VN San Jose). Linh Mục Trác đã nói **có lẽ** có nghĩa là không chắc chắn, bản tường trình và quyết định của Đức Cha phải tuyệt đối được toàn thể giáo dân chấp nhận. Tôi không thể ngờ được, với cương vị Chủ tịch Liên Đoàn Công Giáo như Linh Mục Trác mà viết những lời quá mập mờ và thiên vị như vậy. Cũng trong lá thư này, đoạn kế tiếp Ngài viết “**I hope** all troubles will be calming down, since there is no reason for this situation to go on forever.” (Tôi **hy vọng** tất cả những chuyện rắc rối sẽ được lắng dịu xuống vì không có lý do gì để vấn đề này tiếp diễn mãi). Linh Mục Trác chỉ **hy vọng** chứ Ngài không chắc chắn là tình trạng sẽ lắng dịu. Vì không có lý do gì để cuộc tranh đấu của giáo dân tiếp diễn mãi. Một lời phán đoán cầu thả vì nếu không có lý do như Linh Mục Trác từ xa nghĩ, thì bất cứ ai cũng **tin rằng** nó phải kết thúc chứ đâu có cần Linh Mục Trác mập mờ hy vọng. Niềm tin của giáo dân hay niềm hy vọng của Linh Mục Trác sẽ phải đến khi hai thỉnh nguyện của giáo dân được Tòa Giám Mục chấp nhận. Linh Mục Trác, vì ở xa, Ngài đã không chịu khó nghiên cứu những sự kiện xảy ra trong Họ Đạo, lười suy xét, thiếu quan sát kỹ lưỡng nên đã phán đoán cầu thả. Hành động thiếu kiên nhẫn này chẳng khác gì Ngài đã đem dầu đổ thêm vào lửa trong Cộng Đồng Công Giáo San Jose. Tôi nhớ

trong sách Phật có một câu chuyện: Khi xưa có một anh mù tới nhà bạn chơi. Vì lâu ngày mới có dịp gặp nhau nên anh mù và bạn trò chuyện từ độ sáng cho tới khuya mới xin cáo ra về. Trong lúc sửa soạn giày dép, quần áo, gậy gộc để lên đường, thì người bạn mang một chiếc lồng đèn thắp nến trao cho anh mù để đi đường. Anh mù ngạc nhiên hỏi:

— Đôi mắt tôi đã mù, thì sáng cũng như tối, ban đêm cũng như ban ngày. Cầm lồng đèn này có ích lợi gì?

Anh bạn sợ hiểu lầm, liền giải thích:

— Anh cầm lồng đèn này đi ban đêm không phải để cho anh thấy mà để người khác thấy anh mà tránh.

Nghe có lý, anh mù liền nhận lấy lồng đèn và từ giã bạn ra về. Đi được một quãng đường thì thỉnh thoảng anh bị một người khách qua đường đụng phải. Người khách ấy liền xin lỗi anh mù, nhưng một lúc anh mù la anh khách rằng:

— Bộ anh mù sao mà không thấy cái lồng đèn cháy sáng trên tay tôi?

Người khách qua đường nhìn kỹ anh mù mà lòng cảm thấy tội nghiệp. Bởi vì ngọn nến trong lồng đèn đã bị gió thổi tắt hồi nào mà anh mù không hay biết.

Ở đây, Linh Mục Trác nhận sự hiểu biết của kẻ khác làm sự hiểu biết của mình mà không có một sự suy xét chính đáng, chẳng khác gì người mù nhận ánh sáng của lồng đèn để thay cho đôi mắt của chính mình. Trước khi phán đoán, Ngài đã không khách quan tìm biết những nguyên nhân, những hoàn cảnh, những lý lẽ khiến xảy ra cuộc tranh đấu nên đã viết: “The report of Father Barnabas Thiep has exposed the mistake of Mr. Thien, Mr. Bai and their group”. (Bản tường trình của Cha Thiệp đã phơi ra những lỗi lầm của ông Thiện, ông Bài và nhóm của họ). Giáo dân tại Họ Đạo đã sống và chứng kiến những hành động độc đoán dùng giáo quyền lấn thế quyền đàn áp giáo dân như những nhà độc tài chuyên chế của Đức Cha DuMaine. Ở đây chúng tôi có một Mục Tử sung sướng, mỉm cười khi thấy hai con chiên của mình bị đánh đập và nhốt vào xe cảnh sát. Bản tường trình của Cha Thiệp không có giá trị vì chính Ngài đã phủ nhận tư cách sứ giả của Ngài. Nó cũng giống như ngọn nến trong lồng đèn đã tắt mà Linh Mục Trác cứ đinh ninh là đang cháy sáng nên mới viết những lá thư ủng hộ Tòa Giám Mục một cách trơ trẽn. Tôi cảm thấy tội nghiệp cho Linh Mục Trác như cảm tưởng của những khách qua đường đối với anh mù trong kinh Phật.

Còn về Linh Mục Thiệp, theo Hoàng đế Napoléon

“làm một nghề gì mình không thông thạo, thường hay làm điều bất luân.” Một linh mục xứng đáng với chức vụ của mình phải là người được giáo luyện chu đáo về thể xác, tinh thần, tâm lý, đạo hạnh và cách xử thế. Linh Mục Thiệp đã được Đức Cha mời về thì phải hỏi xem nhiệm vụ của mình ra sao trước khi bắt tay vào việc. Đàng này mới về thì tuyên bố mình là sứ giả. Đến sau lại tuyên bố trái ngược. Trong khi thi hành sứ mệnh của mình, Ngài phải ý thức cho rõ ràng lập trường của hai bên.

1. Tòa Giám Mục và nhóm thiểu số ủng hộ Ngài.

2. Đa số Giáo dân Họ Đạo xin thành lập Giáo Xứ Thể Nhân và tuyệt đối không chấp nhận Linh Mục Dương.

Nhiệm vụ của Linh Mục Thiệp là nhận xét tình hình và đệ trình lên Đức Cha DuMaine không thiên vị bên nào. Cha Thiệp phải cho biết hai nguyện vọng đó có đúng hay không? Tại sao đúng? Tại sao sai? Phải giải quyết tình trạng ra sao? Linh Mục Thiệp đã không có đủ khả năng và không khôn khéo nhận định tình hình. Ngài đã bị nhóm anh em ủng hộ Đức Cha thâu băng khi đem chuyện Họ Đạo đi nói xấu. Họ đã cắt xén những lời Ngài nói và đem đi bán, đồng thời bán luôn danh dự và uy tín của cá nhân Ngài và của cả Dòng Đồng Công nữa! Vẫn hiểu rằng không thể mọi người sinh ra là có đủ điều kiện để làm một vị trung gian hay “Sứ Giả”, nhưng ít ra Ngài cũng phải có những điều kiện căn bản như lương tâm của một vị Linh Mục, một kiến thức về văn hóa dân tộc VN và đạo lý làm người chứ. Linh Mục Thiệp một khi đảm nhiệm việc rửa mặt cho Đức Cha thì phải tận tâm làm tròn bổn phận, nhưng Ngài đã cầu thả trong phận sự, không kể đến quyền lợi của giáo dân mà chỉ biết duy trì chức nghiệp, phụng sự địa vị của mình.

Hơn 2 năm trước đây, Linh Mục Dương và nhóm anh em ủng hộ Đức Cha đã làm việc trong bóng tối để viết những lá thư nặc danh, rải rác trong cộng đồng với một mục đích đánh đổ uy tín của Cha Tịnh và Ban Chấp Hành. Lợi dụng chính sách đồng hóa của Đức Cha để tiến trình những báo cáo gian dối và sai lạc về tinh thần đoàn kết của giáo dân lên Đức Cha. Họ đã làm ngược lại lời của Thánh Phaolô: “Chúng tôi từ bỏ mọi cách ăn ở xấu xa, gian dối, chúng tôi không dùng mưu kế xảo trá, không làm sai lạc lời Chúa. Trái lại, chúng tôi luôn rao truyền chân lý, do đó, chúng tôi được lương tâm mọi người khâm phục trước mặt Thiên Chúa”. (Côrinthô IV, 2).

Từ xưa đến nay, mục đích của nhà cầm quyền

cũng như giáo quyền là phục vụ dân. Chỉ có những nhà độc tài chuyên chế hay những nhà tu hành núp trong bóng Giáo Hội hầu lo cho lợi ích riêng tư của mình mà không màng đến nỗi khổ của giáo dân. Linh Mục Thiệp, Linh Mục Trác, Linh Mục Dương và nhóm anh em ủng hộ Đức Cha, khi làm những việc phản luân lý đạo đức, không bao giờ dám nhận và cố tình dùng mọi phương tiện xảo trá để mang Giáo Hội ra làm bình phong che đậy tội lỗi của họ. Một điều mỉa mai là khi giáo dân biết được hành động thiếu nhân đức của họ thì họ lập luận rằng ai không đồng ý với đường lối của họ là chống phá Giáo Hội. Quả thật, họ cứ loay hoay trong vòng danh lợi mà quên đi rằng Giáo Hội không phải là của riêng tư một ai. Giáo Hội tin tưởng vào Đức Cha nên ban cho Đức Cha quyền hành với mục đích duy nhất là phục vụ giáo dân chứ không phải phục vụ uy quyền riêng tư của Tòa Giám Mục. Đức Cha DuMaine đã cai trị Giáo Dân Việt Nam bằng một chính sách kỳ thị và có một số Linh Mục đã lợi dụng chức vị, lừa gạt giáo dân để mưu cầu danh lợi riêng tư của mình. Ngày nay, Hội Thánh đã bị mang tiếng quá nhiều bởi vì đấng chăn chiên tốt lành rất hiếm mà những mục tử xấu xa thì lại nhiều. Mục Tử ngày nay như thế, thì Mục Tử ngày mai sẽ ra sao? Quả thật, cây đắng thì không sanh trái ngọt. Tòa Giám Mục và Linh Mục Dương chỉ có thể đào luyện những phần tử có tâm tính như Chúa Sinh Vũ Liễu. Đứng trước bàn thờ, trước cả ngàn giáo dân, Chúa Sinh Vũ Liễu đã tự thêm bớt vào lá thư của ông Chủ Tịch Ban Chấp Hành mà cha xứ Mỹ đã nhờ thông dịch. Thật vậy, có một số Linh Mục lãnh trách nhiệm rao giảng tin mừng mà Thiên Chúa giao phó đã hành động như một quan lại. Họ đã không lo đến phần tâm linh của giáo dân mà chỉ nghĩ trong một tháng làm việc mấy ngày, trong một ngày làm việc mấy giờ, họ làm lấy có, để lãnh lương bổng và để bảo tồn địa vị. Thật là đau đớn cho một đời người khoác lên mình chiếc áo tu trì mà không thực hiện được thiên chức lý tưởng mà mình đã chọn.

LỆ HẰNG

THƠ

HỎI DÂN

*Các người có Cụ có Cha,
Mà sao bằng bể nhau ra ngoài đường?
Trẻ thơ sao sớm đoạn trường?
Gió cầm cầm rít, tuyết sương mịt mù!
Cũng người trong lễ "Đêm Đông",
Co ro như lũ tù nhân năm nào!
"Vinh danh..." sao lẫn tiếng gào,
"Bình an..." sao cảnh thấp cao, đọa đầy?
Lang thang sao đến nơi đây,
Long đong như thể một bầy con côi?
Cũng chiêm, cũng Đạo Chúa Trời,
Ngẩn ngơ sao nổi lạc loài, tang thương!
Ta nghe, người có Thánh Đường,
Cũng hình, cũng tượng, đồng hương xum vầy.
Mà sao nông nổi thế này,
Bé con, bằng cháu mặt mày buồn tênh!
Thì ra, sóng dậy lên dềnh,
Đức Cha cấm Lễ, nhân danh Chúa Trời!
Ngắm người, dạ xót toi bời,
Đem con rửa tội, như khơi khơi sồi.
Gió đông rít, cuốn về đâu,
Đám dân vô tội dải dầu thân côi?!*

* * *

*Vắng nghe tiếng hát ru hời,
Xót xa thay nhẽ kiếp người mất quê!
Ai về Gia Định, Nhà Bè,
Cho tôi gửi chút tình quê mỗi mòn!
Tha hương cách trở núi non,
Quê người con Mẹ vẫn còn tá toi!*

San Francisco

11-1-87

LÊ THỊ NHU HOA

NƯỚC MẮT VONG BẢN

LUONG SĨ HIỆP

Lời Tòa Soạn: Trong thư ngày 3-12-1986 gửi Cha Tổng Quản Sullivan, LM Nguyễn Đức Thiệp đã viết: "Theo con biết, nguyệt san Dân Chúa trong số tới sẽ trình bày những ý kiến và nhận xét của mình về tình hình tại San Jose, ủng hộ chính sách của Đức Giám Mục và bản phúc trình của con".

Cái khôn của Cha Thiệp là không để tờ báo Trái Tim Đức Mẹ của dòng Dòng Công đi đánh thuê chữ mượn cho Tòa Giám Mục San Jose.

Cái dại của Cha Thiệp là tiết lộ quá sớm một đồng minh đứng ngoài vỗ tay ủng hộ kế hoạch đi chiếm đất, dành dân để chia chác lợi lộc. Nếu Dân Chúa không phải là cái loa chữ của mình thì làm sao LM

Thiệp lại biết trước rằng Dân Chúa sẽ ủng hộ chính sách của Tòa Giám Mục San Jose và bản phúc trình của mình.

Cái công của Cha Thiệp đối với Tòa Giám Mục San Jose là sau khi viết xong bản phúc trình, còn thuê một ban múa lân để ủng hộ nữa. Chả trách được các giáo dân San Jose và những người ủng hộ cuộc tranh đấu đã chấm dứt mọi việc mua báo Trái Tim Đức Mẹ của Dòng Dòng Công và Dân Chúa với lời nhắn nhủ rằng đừng dùng tiền của giáo dân để làm hại giáo dân nữa.

Đó là lý do chúng tôi cho đăng lại loạt bài của bản tuần báo Đông Phương News trả lời một bài chữ mượn đăng trên báo Dân Chúa trước đây.

Tôi ngỡ ngàng trước mục "Dân Chúa Trước Thời Cuộc" xưa nay vẫn là quan điểm chỉ đường mà ban biên tập muốn bày tỏ một nhận định về những biến chuyển xảy đến chung quanh. Người nào đó, trong số 117 tháng 10 năm 86, dưới tựa đề "Nước mắt đầy máu" ký tên O.L.M. đã mạt sát sự đứng lên của cộng đồng Công Giáo San Jose. Tôi muốn nhờ diễn đàn của Đông Phương News để được gặp người anh em của Dân Chúa và đứng hơn với Ban-biên-tập của Dân Chúa. Một tờ báo mà tên tuổi danh nhân hào kiệt khắp thế giới đều được ghi la liệt như tiệm bách hóa ngoạn mục ở ngã tư có đèn xanh đèn đỏ chớp loáng. Nhưng cái lòe loẹt coi như văn hóa, văn minh, văn đàn, văn hiến, văn học, văn hữu không thể che lấp được cái thực chất vong bản trong phong thái của câu văn và cách trình diễn một chiều và cái nhìn thiển cận hẹp hòi của toàn bài "Nước Mắt Đầy Máu" mà thực ra phải dành tựa cho nó là "Nước Mắt Vong Bản". Tại sao vong bản?

Vong bản là bỏ nguồn, bỏ tiền nhân, bỏ ràng buộc

lịch sử, bỏ văn hóa kết tụ làm thành đặc tính của 1 dân tộc. Nhưng tại sao bỏ? Thừa vì có cái lợi lộc nào đó. Có những thứ cụ thể. Có những thứ vẽ vời ảo tưởng, có những thứ khoa trương làm thành quách của thứ gia nô hèn mạt.

Chữ vong bản phát xuất khi có những thứ như Lê Chiêu Thống, như Tôn Thọ Tường chạy theo ôm gót ngoại bang, làm thân công rầy cần gà nhà. Cái chữ vong bản mang theo kỷ niệm ô nhục của những người Việt Nam mất gốc. Nó mất gốc ngay từ khi biết ngửi đồng tiền, biết thế nào là "sớm sơm banh, tối sữa bò", biết thế nào là ôm chân quan thầy để đời đời hưởng thú phần hoa võng lọng. Vậy thì hai chữ vong bản, nó đi vào lịch sử của dân tộc trong mối kinh tởm và trong nỗi gờm tởm của cả một giòng giống nhỏ bé nhưng vẫn bất khuất trước bất cứ một quyền bính những lạm nào. Ngày hôm nay, quyền bính những lạm ấy được thể hiện trong trường hợp Giám Mục San Jose.

Tôi phải nói GM San Jose, bởi tôi cũng chẳng

cần biết tên của vị ấy ra sao. Tôi chỉ muốn nhìn vào hành động và sự kiện để phê phán, nhận định. Hành động sai thì nó sai ở mọi nơi, mọi lúc, mọi người. Một việc là tội thì nó vẫn là tội bất kể phát xuất từ Giáo Hoàng, Giám Mục, Giáo dân. Tôi muốn tách biệt ra như vậy để mà cuộc đối thoại này không bị một mớ danh từ “đại diện Thiên Chúa”, “thẩm phán giáo hội” “Thầy dạy Chân Lý”, “Thừa tác ân sủng”, như những thứ võ độn khóa miệng sự thật. Tôi muốn nhìn sự thật ở chính nó (by itself) mà không phải do “áo mặc thên thang, tay rũ ren tua, lọng tàn kên kiệu”, mà cũng không phải bị hoa mắt vì “tụi bày tôi chũm chọe”, chấp choeng, kèn thổi inh ỏi và các thứ ông địa múa may mặt mũi đảo lộn trông trơn rẻ tiền. Sau khi đã nhìn chính con sư tử múa may nhào lộn hay dờ, ta sẽ bàn về phía ông địa, phía phường trống, phía đoàn tùy tùng cò mồi hành động.

Giám Mục San Jose bùa phép gì đây? Có một sự kiện căn bản giấy trắng mực đen mà Dân Chúa không chịu tìm hiểu hay cố tình bỏ quên để lương tâm bộ bài vong bản khỏi tủi hờn, để cha ông nằm dưới mồ sâu khỏi uất hận về hậu sinh phản đạo tổ tiên, phản quốc dựng tồn.

Tôi nói họ không chịu hiểu, họ không muốn tìm vì trong “nước mắt đầy máu” có nhắc đến Chính Nghĩa số 5, mà trong số này có đăng tải tài liệu lập trường mục vụ cho Công Giáo Việt Nam San Jose, trang 12 và 13. Thư của Giám Mục San Jose, viết ngày 31-5-84 đấy. Dân Chúa mở ra đi, đọc đi, ngẫm nghĩ gì, rồi hãy viết gì thì viết, mặt sát ai thì mặt. Nhưng sự thật chớ quên, Giám Mục San Jose muốn đồng hóa dân Việt dưới chiêu bài hội nhập mục vụ được hiện thực hóa trong cái gọi là “Trung Tâm Mục Vụ” và khước từ “Giáo xứ thể nhân” đó là cái nguyên cơ của cuộc vùng lên của người Công Giáo Việt Nam tại San Jose, trước còn âm ỉ, nhưng tới một lúc “vỡ bờ” vang động khắp nơi, khiến muôn người phải thắc mắc nghẹn ngào đau khổ cho những người anh em Công Giáo phải đau khổ cùng cực tinh thần.

*Nhiều điều phủ lấy giá gương
Người trong một nước phải thương nhau cùng.*
(Ca dao)

Nhóm Dân Chúa mĩa mai và miệt thị trong một trận khoa ngôn múa lưỡ, nghe thật ấu trĩ và buồn cười. Tại sao ấu trĩ? Bởi vì không hiểu sự thật ở chỗ nào, giống như người mù nghe tiếng chó sủa thì lấy gậy múa lung tung cứ tưởng như kẻ trộm đang chộp lấy anh ta. Anh ta la lối, anh ta rống hét, anh ta đánh loạn xạ ngẫu mà quên đi rằng việc mình đang làm chẳng đi đến đâu. Chó sủa chỗ không vẫn là chuyện thường. Hỡi anh chàng mù của chúng tôi! Tại sao buồn cười? Thừa, vì sau một độ hò la thất điên bát đảo, chẳng ai nói năng gì, anh quay cuồng mặt mũi xám ngắt ngồi bệt xuống như đũa bất toại và ngửa mặt rằng: ta có truyền thống võ nghệ tinh thông.

Ta hãy nghe anh chàng mù kể truyền thống võ hiệp của cha ông rất ư lẫm liệt:

“Giáo Hội Công Giáo VN, một giáo hội vinh hãnh, có đặc điểm sẽ vượt qua tất cả Giáo hội trên các nước về con số các vị Thánh Nhân được thế giới Công giáo ngưỡng mộ tôn kính (nước mắt đầy máu, dòng 5-8). Nhóm Dân Chúa quên kể một lẫm liệt khác mà tôi buộc phải ôn lại:

“Giáo Hội Công Giáo VN, một Giáo hội vinh hãnh có đặc điểm là trên 200 linh mục trốn chạy nhiệm sở không vâng lời Đấng Bản Quyền sang tới Mỹ đang cạnh tranh nhau, miệt thị nhau, nịnh bợ, vong bản, hạ đòn nhau để tìm chỗ ngon cho bản thân mà không kể gì đến đạo đức, lễ giáo, liêm sỉ con người. Cái tầng lớp “đặc điểm” ấy tự nhau ở Hoa Thịnh Đốn không chia sẻ tìm hiểu anh em mình, đã ra một đòn giáng xuống theo chiến thuật “vong bản chi vị lợi”.

Những người mà chúng ta nói theo có ai là vong bản đâu, có ai nịnh bợ đâu, có ai chạy theo quyền lực đâu, có ai nghĩ tới túi tham cho mình đâu, mà tại sao bây giờ họ lại mang đầy lòng tham vong bản, nịnh hót, dám thừa nhận các đấng Thánh ấy làm tổ tiên của họ.

Vinh dự gì khi một nhóm vong bản tung hô Chư Thánh VN, nó tủi hổ cho các Thánh, các Thánh chết cho Đức Tin chứ không chết cho nịnh bợ vong bản, luồn lọt, thấp hèn. Các Thánh đã chết và những cái chết lẫm liệt can trường dũng cảm bất khuất chứ không chết cho quyền lực, bất lễ, bất giáo, bất lương tri. Các Thánh đổ máu ra, những dòng máu tươi đỏ thấm cơm lạnh, muối mặn của đồng ruộng VN, chứ không chết cho bánh mì, bơ sữa mang dòng tính của giống người thực dân xâm lược. Các

Thánh ấy, tổ tiên của ai? Các Thánh sẽ chối từ những đứa con phá gia cang, chia dòng tộc, bái đất nước. Các Thánh ngoảnh mặt với nhóm người khoa trương nhiều lời, bụng rậm râu, sâu con mắt, độc hiểm sói lang. Các Thánh sẽ nhắm mắt thấy họ tới gần, dù họ chọn một ngày huy hoàng các đấng được tôn vinh tại Roma Kinh thành muôn thuở. Ước gì những đứa vong bản hãy tung hoành, khoa lưỡì khước đại âm thanh nhưng đừng đến gần các Thánh. Phiền cho các Ngài. Hãy cố bán vé máy bay cho nhiều, bán nhiều, huê hồng nhiều. Hãy cố gắng thu tiền cho nhiều, nhiều tiền Thánh lớn, ít tiền Thánh nhỏ. Hãy lấy tiền ấy để tạo điểm với quan cấp lớn hơn, ráng lên rồi sẽ có nhiều Đức ông, đức bố, đức thầy, đức cha, đức con. Tôi hoan nghênh họ làm như vậy nhưng mang tâm tình, hành động, ngôn từ của vong bản mà ôm hình tượng các Thánh đã chết cho đức tin làm của riêng mình thì tàn nhẫn quá.

Thế là có hai nhóm dành cho các Thánh rồi đó! Nhóm vong bản và nhóm đấu tranh, tức nhóm Tiến sĩ Trần An Bài cũng gọi là nhóm Công Lý Hòa Bình. Thành công hay không thành công thì câu nói này của Tiến sĩ Bài phải được khắc vào bia đá trạm chữ vàng nơi công sở Việt Nam ty nạn:

“Hỡi con Chúa, giòng giống Tiên Rồng của các thế hệ mai sau. Hỡi con cháu của các Đấng Tiên Nhân Tử Đạo oai hùng. Các con phải nhớ rằng ngày hôm nay ông cha chúng ta đang làm một cuộc thay đổi lịch sử tại Giáo Phận San Jose này, để xây

dựng một giáo xứ Việt Nam đầu tiên tại đây như một hình ảnh thương nhớ ngàn đời của Giáo Hội VN, một Giáo hội đang bị cấm cách đủ điều, chủ chiên bị hành hạ, chủ chiên bị đuổi xa đàn chiên, đàn chiên bị bơ vơ lạc lõng, các Thánh Đường sáng chiều không có lễ, buồn hiu thanh vắng”.

(Chính Nghĩa số 5 tr. 2)

Dân Chúa có đăng lời này mà không đăng hết, bởi vì Giám Mục San Jose đem cái ý đồ thực dân đồng hóa, hội nhập là chương trình hành động rồi áp dụng chiến thuật chiến lược trần tục trực xuất con chiên, nhà thờ hoang trống, đức tin đói khát, tinh thần suy sụp và vật chất vô thần đến lộng hành. Câu nói của Tiến sĩ Bài được Dân Chúa nhắc phần đầu mà chủ đích quên phần sau, phải chăng cái chiến lược chiến thuật nặng mùi trần tục ấy bất lợi cho Dân Chúa, bất lợi cho kế hoạch lớn của chúng tại Hoa Kỳ?

Thôi ta hãy trở về với các Thánh. Xin các Thánh một phút biểu quyết. Trong hội nghị có tất cả 117 vị bao nhiêu vị ủng hộ nhóm vong bản, bao nhiêu vị ủng hộ cho nhóm đấu tranh. Tôi tin chắc tất cả sẽ ủng hộ nhóm đấu tranh. Vì các vị tử đạo chấp nhận cái chết để mà đấu tranh cho chân lý, cho đức tin, cho quyền sống của con cái, chứ không chết để đầu hàng, chết để buông xuôi, hay chết làm thân tôi mọi luồn cúi. Luồn cúi, nịnh bợ, vong bản không có chỗ ở thiên đàng. Thiên đàng là nơi chọn những ai như Micae, thủ lãnh bảo vệ sự thật, quyết tâm bao bọc chân lý tung gieo sự sáng. Đó là nơi ở của những người chấp nhận phần đấu chứ không phải của những kẻ hèn hạ, cúi mặt, luồn lọt thấp kém.

Các Thánh vì vậy đứng vào phe đấu tranh kể cả các vị ngoại quốc đến truyền giáo ở VN đã nhận cái chết dũng cảm để nói lên những lời bất khuất, những tiếng nói oang oang của đức tin rung động núi non, chuyển rời đồng ruộng, những tiếng sấm truyền đi thập điều chân thực khác nào mãnh khí vòng quanh Mosê năm nào, đang quện quanh thi hài của những người con yêu của Chúa, những người con bất khuất, những người con đấu tranh.

Ánh sáng ấy, hào khí ấy, sức mạnh ấy đang thấm thấu vào tim can, tim óc, chân thành của từng bạn, từng nhóm, từng đoàn thể nhất tề nói lên sự thật, tố cáo sự bất công, áp bức, của một thứ quyền lực, luôn luôn xưng hô là phục vụ, là yêu thương, là hòa nhã, nhưng thực thì độc đoán một chiều, định kiến.

Các Thánh đứng về phe nào? Các Thánh đã có truyền thống đấu tranh cho sự thật sẽ thuộc nhóm đấu tranh. Nhóm vong bản muốn có phần hùn,

muốn mở văn phòng du lịch, muốn có chân đứng cho những ngày huy hoàng mai sau sẽ phải xét lại với Ủy Ban Bảo Vệ Công Lý và Hòa Bình của ông Trần An Bài. Bởi vì nếu các người mạo danh rất có thể nguy hiểm. Chọc giận dương gian (xem chuyện dương gian, Chính Nghĩa số 11, tr. 4) còn có thể được, chọc giận các Thánh là bất lợi lắm.

Vậy tôi xin rằng nhóm Dân Chúa có chảy ra những dòng “nước mắt đầy máu” thì cũng muốn xác nhận với người Công Giáo thế giới năm châu rằng nước mắt ấy, máu ấy, không tinh dòng của truyền thống chính hiệu của các Thánh Việt Nam, mà là máu và nước mắt mang vết như vong bản. Vong bản muốn làm gì thì làm, lợi dụng danh nghĩa các Thánh của chúng tôi là không xong rồi đó.

Nói thì nói, vong bản đâu có chết cho Cộng đồng San Jose được. Gặp khó người ta sẽ ca bài “trung thành” để chui rúc vào nơi khác như họ đã một lần ca bài “trung thành” để bỏ hàng giáo phẩm VN để nay xưng tụng Hàng Giáo Phẩm Mỹ. Cái đức trung thành của họ là gì vậy? Cái nghĩa lý tôi trung, hiền thần của vong bản ở chỗ nào? Tôi chẳng tìm thấy ở đâu ngoài cái cặp kính dâm to tổ chẳng phủ lấp khuôn mặt của họ. Cái cặp kính dâm bất trung ấy,

chẳng biết họ đã mắc vào đôi kính cận của họ tự bao giờ, thế nên, họ luôn luôn khoa lưỡn rằng người này bất trung, người kia bất trung. Nghe mà thấy hơi quá đi... Vậy mà gái già vẫn già mồm. Gái già vẫn già họng. Gái già vẫn già gân mà hóng cái miệng, kịch cỡm bạc nhược mà tuyên bố về những cái gọi là đặc tính của sự trung thành:

“Con người có tổ có tông

Như cây có rễ như sông có nguồn.

(Ca dao)

Đã là vong bản rồi thì sao họ còn thừa nhận nguồn gốc của mình. Vong bản từ chối tổ tiên, dòng dõi. Vong bản từ bỏ luân lý của tiền nhân tổ phụ. Vong bản từ giã cái lịch trình làm nên bản ngã. Vong bản là vong thân. Đã vong thân thì lấy gì làm trung tín. Đến nay, cái bản thân của mình mà đã bất trung rồi, thì nói chuyện gì trung với Chúa, thành với Giáo Hội. Có nghĩ sâu sâu mới thấy là lời ăn tiếng nói, âm thanh, vang động của vong bản quả tình gồm tởm.

Nhưng dù có ghê gớm thế đó, chúng tôi không ngỡ ngàng, bởi đã là vong bản thì nó như vậy. Có ngỡ ngàng là vong bản đã đi khóc thuê hát mướn cho những kẻ có ý đồ thực dân. Cái bất trung ở mọi tầng lớp, thì cái vong bản cũng có được ở mọi nơi.

Mùi xú uest đến đâu thì chỉ làm cho người chung quanh ói mửa, nhưc đầu, buốt óc, lợm giọng, tê tái. Nghe giọng văn của Vong Bản thì chán chường, chán nản, chán ngán cho nhân tình thế sự, cho đồng tiền đã khuyh đảo con người, cho những người được học hành đến nơi đến chốn, mà liêm sỉ mất, lễ giáo mai một, tư cách thụt lùi một cách ti tiện. Hỡi ôi! Mẹ VN đau buồn nhiều những đứa vong bản mất hút mỗi ngày. Chúng nhờ đâu mà sống. Đất nào cuu mang chúng. Giòng dõi nào nuôi dưỡng chúng. Tắm thân nào gầy dựng chúng mà nay chúng bán rẻ bản thân đi đày đọa anh em mình, lên án anh em mình và còn tố cáo anh em mình là bất trung.

Cái tư cách Vong Bản nó đốn hèn là vậy đó. Cái phong độ Vong Bản nó ô nhục như thế đó. Vậy mà Vong Bản còn khóc được, còn đóng kịch được. Ai xoa ốt vào mắt vong bản để có dòng nước mắt chảy ra, hay tự tay Vong Bản xoa dầu gió Nhị Thiên Đường hay cù là Bác sĩ Tín để có một hiện tượng tự nó tạo ra cảm xúc và khiến cho nhiều người nhìn có nhiều ấn tượng tốt với Vong Bản; dầu gió VN làm bùa phép mị dân, hóa giải nỗi bức dọc của cộng đồng San Jose. Nhưng nước mắt ấy nó chẳng bị bọm được ai, không hóa giải được cơn phần nộ của 5,000 người đang sống trong sự thật, đang phải ngày đêm tranh đấu cho sự thật và tự tồn trong những luồng gió độc và ám khí bùa vây mà Vong Bản đang tung chưởng vẽ vờ đòn phép cho thực dân hội nhập. Nhưng tiếc thay, những nhân tài võ lực của Vong Bản khi đã ca bài “Vong Bản chi vị lợi” thì những bậc thầy cai trị cũng có mặt sành đời để lường định nhóm Dân Chúa ra sao? Làm gì? Ăn ở theo tuồng hống nào? Nói năng theo gia phả môn phái chi? Và khóc lóc theo lối chân truyền được lưu lại hậu thế chẳng?

Đã không trung thành như là nghiệp dĩ của nghề Vong Bản, để rồi chủ đồng thiên hạ là bất trung, bạn phải kết luận Vong Bản như thế nào theo đúng nghĩa:

Biết mà không nói là bất nhân

Nói mà không hết là bất chính.

(Chu Công)

Vậy, Vong Bản đang đóng tuồng kịch “Nước mắt đầy máu” có xôm tụ không? Đào kép phượng trống có đông đảo, điều luyện không? Được lắm, vai nào cũng giàu cả, vong bản cùng mình, nói năng hành nghề đúng điệu lắm. Rất vong thân và cũng rất vong nô. Rất vong nô và cũng rất vong hồn.

(còn nữa)

Một Quyết Định

Vừa thay quần áo xong, sửa soạn đi làm. Chợt có tiếng gõ cửa, tôi hé mắt nhìn qua cửa sổ và nhận ra Minh. Một thoáng ngạc nhiên, tôi mở cửa và mau miệng:

— Minh! Đi đâu sớm vậy?

— Em đến có chút việc nói với anh, mất vài phút thôi.

— Sao lại vài phút! Còn sớm chán, đủ thì giờ cho anh em mình uống cà phê và hút đôi ba điếu thuốc mà.

Tôi mời Minh ngồi và rảo bước vào bếp pha cà phê, thấy Minh yên lặng, tôi hỏi vọng ra:

— Hai cụ thế nào? Khỏe thường chứ, Minh?

— Dạ! Thường.

Tôi tình cờ quen gia đình Minh khi gia đình anh vừa chân ướt chân ráo qua Mỹ định cư. Ước vọng tha thiết của hai cụ thân sinh Minh là được ở gần nhà thờ, nhất là nhà thờ Việt Nam để sớm tối gần gũi với Chúa và gặp gỡ người đồng hương. Cảm xúc trước ý nguyện của hai cụ, tôi đã cố gắng tìm thuê 1 căn nhà gần nhà thờ để hai cụ được toại ý. May mắn được một người quen giới thiệu một căn nhà 3 phòng gần Họ Đạo. Ở Mỹ, thuê nhà phải trả tiền tháng trước cộng với tháng sau lại thêm đôi ba trăm đồng tiền đặt cọc an ninh nữa, số tiền quá lớn, mà hai cụ tiền bạc chẳng có là bao, tôi âm thầm ứng trước số tiền để đưa đủ cho chủ nhà, hai cụ và Minh đâu có hay biết gì, đến khi biết được tôi đã bỏ tiền

túi ra, hai cụ áy náy lắm. Để hai cụ được an tâm tôi cứ lập đi lập lại – Hai cụ về gần nhà thờ sớm tối đọc kinh cầu nguyện, xin nhớ cầu nguyện cho con với, thế là đủ. Kể từ đó tình cảm của hai cụ cũng như của anh em Minh dành cho tôi thật nhiều, Hai cụ xem tôi như con, ngược lại tôi cũng kính trọng và xem hai cụ như cha mẹ.

Pha xong 2 ly cà phê, tôi bung ra phòng khách, mời Minh một ly, thông thả ngồi xuống ghế và lên tiếng hỏi:

— Có chuyện gì quan trọng không em?

Minh yên lặng nhìn tôi mỉm cười, rồi móc túi áo đưa cho tôi một tờ giấy. Vừa mở tờ giấy ra Minh vừa hỏi:

— Anh có xem tờ giấy này chưa?

Tôi thoáng liếc qua, vội trả lời:

— Anh xem rồi.

Tờ giấy mà Minh vừa đưa cho tôi là tờ giấy tuyên ngôn của 1 trong những nhóm người ủng hộ Cha Dương mà tôi đã được xem qua vào những ngày trước; tờ giấy mà khi xem xong tôi đã nổi giận về những sự xuyên tạc sự thật một cách trắng trợn. Chính mắt tôi đã chứng kiến hơn 1 ngàn giáo dân phản đối Cha Dương tại nhà thờ Chính Tòa, thế mà người tự xưng là Trưởng ban điều hành của một phong trào nào đó dưới trướng Cha Dương lại có thể viết rõ ràng trên bản tuyên ngôn là 282 người. Cha Dương và những giáo dân ủng hộ ngài có mặt tại nhà thờ Chính Tòa hôm đó đã nhắm mắt đồng lõa để trốn tránh sự thật cũng như báo cáo sai lạc về Tòa Giám Mục, và đó chính là nguyên nhân của những biến động trong hàng ngũ người Công Giáo Việt Nam trong giáo phận San Jose.

Uống một ngụm cà phê, Minh nhìn tôi, cười rồi nói:

— Chính tờ giấy này, bố mẹ em đã quyết định ủng hộ BCH Họ Đạo.

— Thế sao? Chuyện thế nào?

— Tối hôm qua khi em vừa đi học về. Bố Mẹ em đang ngồi tiếp chuyện với vợ chồng một người bạn của hai cụ, thoạt đầu em không để ý đến câu chuyện nhưng sau vì vô tình em nghe được vợ chồng người khách đang tuyên truyền ủng hộ Cha Dương cũng như nói xấu về khối giáo dân tại Họ Đạo. Vợ chồng người khách đưa cho Bố Mẹ em tờ giấy này. Em vội bước ra xin phép được xem qua. Xem xong, em ôn tồn hỏi vợ chồng người khách.

— Thưa Bác, tờ giấy này của ai?

— Phong trào Bảo Vệ Đức Tin. Ông khách trả lời.

— Thế thưa bác, Cha Dương có xem qua chưa?
— Xem rồi chứ! Cha Dương xem trước khi in mà.
— Thưa bác, chắc hai bác cũng có mặt tại nhà thờ Chính Tòa hôm đó ạ.
— Có chứ, giáo dân đi lễ cầu nguyện bình an hòa giải mà.

— Thưa bác, hai bác có đếm đúng 282 người phản đối Cha Dương không?

Ông khách lúng túng, bà khách đỡ lời:

— Đông quá... mình chú tâm vào buổi lễ đâu có đếm nổi. Ông trưởng ban điều hành học cách đếm của tướng Tàu điểm binh, đếm giỏi lắm.

Câu chuyện đến đây, làm em nổi giận. Sau khi xin phép Bố Mẹ em, em nói với vợ chồng người khách:

— Thưa hai bác, cháu cũng có mặt tại nhà thờ Chánh Tòa ngày hôm đó. Số người phản đối Cha Dương chiếm gần hết Thánh Đường, bằng chứng rõ rệt mà cháu nhận thấy là khi ra khỏi Thánh Đường để xếp hàng vắc Thánh giá, số người xếp hàng bốn đã đi gần kín 4 blocks đường chắc hai bác cũng đã nhìn thấy. Lá thư này không nói đúng sự thật, hai bác đã bị người ta nói dối trước mắt, sao hai bác có thể lặng yên được?

Thấy em tức giận, Bố Mẹ em cản ngăn và bảo em vào phòng.

Tối hôm đó, sau khi vợ chồng người khách ra về, ông bà cụ sau khi thảo luận, đã gọi em lên để nói với em rằng ông bà đã quyết định - quyết định đi theo lẽ phải, quyết định đứng vào hàng ngũ của giáo dân để bảo vệ nhà thờ VN, bảo vệ Hội Thánh.

Minh nói đến đây và hỏi tôi:

— Anh biết bố mẹ em nói gì không?

— Hai cụ nói gì?

— Bố mẹ em nói rằng cuộc đời bố mẹ em có 3 lần quyết định quan trọng: 1. quyết định di cư vào Nam; 2. quyết định lên đường vượt biên; 3. quyết định đứng vào hàng ngũ giáo dân.

Minh nói tiếp:

— Xin anh đừng buồn bố mẹ em về những ngày trước khi anh nói đến Ủy Ban Bảo Vệ Công Lý và Hòa Bình và những điều khó hiểu của Tòa Giám Mục.

Tôi vội ngắt lời:

— Đừng nói thế Minh, anh đã nói với em nhiều lần, anh không buồn ai cả, Chúa sinh ra chúng ta có người này người nọ như bàn tay có ngón dài ngón ngắn. Ý tưởng của mỗi cá nhân phải được người khác tôn trọng, miễn sao ý tưởng của mỗi người phải là ý xây dựng, đồng thời phải tôn trọng sự thật

vì chỉ có sự thật mới không đưa con người vào vòng tranh chấp, và chỉ có sự thật mới đem lại cảm thông giữa anh em với nhau. Anh hiểu hai cụ, cả cuộc đời hai cụ từ Bắc cho đến khi di cư vào Nam đều tôn trọng các Linh Mục, các tu sĩ như các đấng Thánh. Một sớm một chiều “No Father sao được”. Cũng như anh, anh quyết định đứng vào hàng ngũ Giáo Dân để phản đối Cha Dương khi anh đọc được “Bức Tâm Thư” của Ngài. Bức tâm thư mà anh cho là bức tâm thư với lời lẽ mỹ giáo dân và chính bức thư đó đã chứng tỏ rõ rệt con người không mấy ngay thẳng của Ngài. Cha Dương và những người ủng hộ Ngài, tốt hơn nên giữ thái độ im lặng đừng ra thông cáo, tâm thư gì cả may ra còn có thể thu phục nhân tâm... chứ cứ ra thông cáo, tâm thư kiểu này chẳng mấy chốc sẽ đi đến chỗ tận diệt. Có một điều, điều này là sự thật khi ba má em còn ngần ngại và còn bị ám ảnh bởi chữ “Chống Cha là chống Chúa” như những người ủng hộ Cha Dương thường lý luận cùn, tuy anh không buồn ba má em, nhưng chắc hẳn anh cũng không vui. Trái lại, hôm nay anh vui lắm. Cám ơn em đã đến báo tin vui cho anh - Chủ Nhật anh sẽ đến đưa hai Cụ đi Lễ.

Ra khỏi nhà, ánh nắng ấm ban mai đã chan hòa làm khô ráo những hơi ẩm đọng trên kính xe, tiếng chim kêu chiu chít như chào đón một ngày tươi đẹp cuối thu. Tôi khẽ hát một bài Thánh Ca quen thuộc...

NHẬT VŨ

Đường Xa Thăm Thăm

Quả thật nếu không có Linh mục Dương và Đức Giám Mục Pierre DuMaine thì chẳng xảy ra vấn đề xung đột giữa Tòa Giám Mục San Jose với giáo dân Họ Đạo Nữ Vương Các Thánh Tử Đạo. Và nếu không có sự xung đột kéo dài này thì chẳng ai có tài gì mà tạo được sự quen biết, thân thiết và đoàn kết cho giáo dân công giáo tại xứ San Jose này.

Đức Giám Mục DuMaine là người ngoại quốc lại có một đường lối cai trị độc đoán mà chính giáo dân Mỹ đã nhiều lần phản đối (Vụ trường St Joseph, Vụ dựng tượng đài nhà thờ Our Lady of Peace v.v...). Trong vụ xung đột với cộng đồng công giáo VN khởi thủy từ tư tưởng “chia để trị” của Ngài cộng thêm sự tâng công góp ý của “Support group” cách đây hơn hai năm và còn kéo dài cho đến ngày nay bởi sự tích cực của Linh Mục Dương lại càng ngày càng làm cho Ngài và Tòa Giám Mục San Jose thêm lầm lỗi. Một số các Linh Mục khác đã thấy việc làm của mình là không đúng sự thực, khác với lời báo cáo trong các văn kiện của “Support group”, đã tự động ngưng những hình thức báo cáo sai lạc. Tuy nhiên cũng chưa đủ can đảm để nói lên sự thật, để xác nhận những việc làm trong quá khứ của mình đã không đúng như lời báo cáo cho Giám Mục biết đường để tính toán giải quyết vấn đề. Các Ngài thoái thác một cách vô tội vạ, khuyên giáo dân cầu nguyện để bên nào đẹp lòng Chúa thì Chúa ban. Thật chẳng khác nào Philatô đã rửa tay trong việc đổ máu của Chúa Cứu Thế. Philatô biết rõ Chúa vô tội, nhưng sợ mất chức nên đã không dám nói lên sự thật. Philatô đã sợ ảnh hưởng của những Thầy cả Thượng Phẩm, những người đầy quyền uy với dân chúng đạo giáo thời bấy giờ. Họ nắm quyền sinh sát, ra vạ rút phép thông công hay xử tử bất cứ người nào nếu dám chỉ trích họ làm sai hay thi hành sai luật lệ của đạo giáo.

Chuyện xung đột của Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam càng kéo dài càng làm cho sự đoàn kết keo sơn của giáo dân San Jose trở nên vững chắc và lan

rộng, cũng như chính nghĩa càng ngày càng sáng tỏ hơn. Chính nghĩa càng sáng tỏ thì Linh Mục Dương ngày càng lún sâu vào con đường vong bản và càng làm lộ rõ chân tướng tham quyền cố vị và phản bội của vị Linh Mục Chánh Xứ lưu vong này.

Từ việc ra lệnh khóa cửa nhà Châu đến lệnh cấm các Linh Mục Việt Nam đến nhà các giáo dân làm lễ, gây rắc rối trong các việc xin chịu các phép bí tích của các giáo dân v.v... Tất cả các việc làm trên có thể cho rằng vì “vâng lời” Giám Mục để Linh Mục Dương có một con đường chạy tội là người “thi hành lệnh trên” nhưng việc làm mới đây của Linh Mục Dương trong việc đưa phái đoàn Tín Hữu, Đức Tin đến nhà thờ Chánh Tòa của Giáo Phận San Jose để trách móc Linh Mục Phó Xứ cũng như Hội Đồng Giáo Xứ tại đây là “Tại sao lại để cho những giáo dân Việt Nam đi lễ nhà thờ này được đọc kinh, đọc sách thánh và hát bằng tiếng Việt”. Tôi không thể nào hiểu nổi con người của Linh Mục Lưu Đình Dương! Tôi không biết dùng từ ngữ nào để diễn tả một con người như thế! Hoàng Cao Khải ư? Lê Chiêu Thống ư? Chưa đủ. Vì những vị kia chỉ là con người trần tục tham lam chức quyền. Còn Linh Mục Lưu Đình Dương. Ngài là ai? Một Linh Mục Việt Nam dẫn bày đệ tử đến một Giáo Xứ Mỹ để xin cấm đọc tiếng Việt trên đất Mỹ này. Cái nhục của người mất nước chưa đủ ư? Nay lại thêm cái nhục vong bản. Có lẽ, cách bảo tồn văn hóa VN của Linh Mục Dương và nhóm Bảo Vệ Đức Tin là cấm Thánh Lễ tiếng Việt, cấm đọc kinh tiếng Việt, cấm hát lễ tiếng Việt sẽ làm cho người Việt cảm thấy thèm và tìm học tiếng Việt, giữ phong tục Việt nhiều hơn.

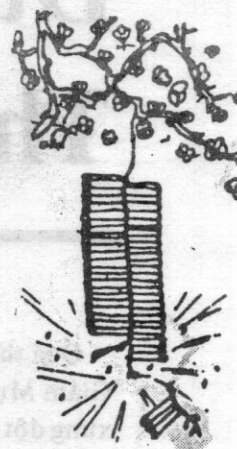
Bài học nào cũng đắt giá. Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam phải trả giá cho 1 bài học đoàn kết chống vong bản không phải là rẻ. Điều đáng buồn là cái giá mắc mớ ấy lại chính là người Việt đặt thêm ra cho người Việt. Đáng tiếc thay cho Cộng Đồng tị nạn Việt. Đường về nước đã xa lại càng xa thăm khi cộng đồng Việt tị nạn còn đầy những thành phần nội thù, vong bản.

TRƯỜNG AN

ĐẠI NHẠC HỘI

Mừng Xuân Đinh Mão 187

**TỔ CHỨC : Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam
và Ủy Ban Bảo Vệ Công Lý và Hòa Bình tại San**

CHỦ ĐỀ : Nhớ Nước Lầm Than - Thương Kẻ Cờ Hàn

Ca Đoàn Tổng Hợp Họ Đạo

Thiếu Nhi Thánh Thể

GHI CHÚ ĐẶC BIỆT : Khi đến dự văn nghệ, xin Quý Vị đem theo quần áo cũ đã giặt ủi sạch sẽ và đồ chơi trẻ em để giúp đỡ những gia đình nghèo khổ.

**-Đúng 3 giờ chiều Thứ Bảy 24-1-1987 tại
Trung Học Andrew Hill (cạnh Trung Tâm Họ Đạo,
số 685 Singleton Road, San Jose)**

VỚI CÁC NGHỆ SĨ THƯỢNG THẶNG

Thoi Tân

Jose

**NHẬT
MINH**

HOÀNG·LONG

**Hùng Cường -
Mai Lệ Huyền**

Ban AVT

VÀO CỬA TỰ DO

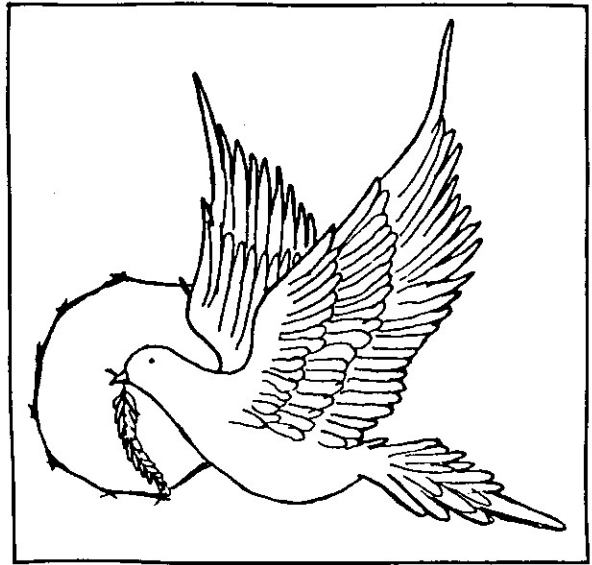
MƯA CUỐI ĐÔNG

Mấy tuần trước ngày Lễ Giáng Sinh, bỗng nhiên trời đổ mưa. Thông thường những năm trước, mùa Giáng Sinh nơi đây, thành phố này chỉ có lạnh thôi. Nhưng năm nay trời lạnh có thêm mưa – Mưa đầu đông! Mưa của trời cao đã trút xuống để xót thương cho những tâm hồn biệt xứ ly hương, như thấu hiểu được những luận kiến khác biệt về đời sống tâm linh với những xáo trộn liên tục và dồn dập mà Đức Giám Mục DuMaine, Cha Tổng Quản Sullivan đã dành cho chúng tôi, đã mang những tư tưởng đột biến quyền hành mà ngăn chặn những rung cảm chân thành nhưng rực sáng tuôn trào để được đến với Thiên Chúa của chúng tôi, những giáo dân của Họ Đạo Nữ Vương Các Thánh Tử Đạo. Mùa Giáng Sinh là mùa Chúa đem bình an xuống cho nhân loại, như một tự nhiên mà mọi người cứ theo đúng quy luật của thời gian để nâng đỡ nhau, chúc tụng nhau, trao cho nhau những an lành, không mê hoặc, không hận thù oán ghét. Chúa thương yêu hết cả mọi loại người nên mới thí mạng mình, hình hài xương và máu mình để chuộc tội cho nhân loại, Chúa đã không chê và lựa chọn người sang kẻ hèn. Chúa đã hạ mình xuống để nâng từng bàn chân của những môn đệ mình để lau rửa mà Chúa biết trước rằng sẽ có kẻ bội phản. Tình yêu thương nhân loại của Chúa đã là chân lý. Nhưng chân lý của Chúa đang không được học hỏi và chia sẻ đúng mức tại giáo phận San Jose này, đang bị xâu xé, dành giết và bắt công bởi Đức Cha DuMaine, người mà Chúa đã sai đi – Chúa mang bình an cho nhân loại, nhưng Đức Cha mang bất an cho chúng con. Trời mưa, trời đổ mưa, mưa thật lạnh và se thất cả cõi lòng. Mưa đã làm mờ cả mắt, lạnh đã làm tỏa thêm hơi thở vẫn không làm cho lòng tôi dừng lại. Tôi tới Họ Đạo cũng buổi tối trời mưa, lòng rộn rã khi nghe đang có Cha Việt Nam

ngồi giải tội đã hơn một tuần rồi. Tôi nhủ trong lòng, đúng là trời đổ mưa, đúng là Chúa thấu hiểu – Chúa vẫn nghe tiếng tôi cầu xin, bước dưới trời mưa qua sân Họ Đạo tôi vào nhà thờ, một số người đang cầu nguyện, thật đông giáo dân đang ở ngoài sân nhưng không có Cha Việt Nam đang giải tội như tôi đã được nghe. Hỏi ra mới biết, có Cha về ngồi tòa ở Họ Đạo nhưng cũng bị Đức Cha cấm nên Cha Việt Nam đó phải giải tội ở nhà giáo dân cho giáo dân của Họ Đạo xưng tội. Tôi hỏi đường để đến đó xưng tội mà trong lòng không tránh khỏi những băn khoăn. Trời vẫn mưa làm mờ thêm những lối đi để tôi những hai lần phải lạc đường chỉ từ cổng Họ Đạo đến nhà bác T, tôi mới kiếm ra nhà. Thật lạ, trời tối đã lâu rồi mà cả một hàng người đến thật đông nghet, già trẻ, lớn bé đủ cả đứng từ garage nổi lên nhà bếp tới phòng khách vòng qua một hàng dài của đường đi trong nhà rồi đi vô một cái phòng ngủ để xưng tội, đứng chờ đợi đến phiên tôi cũng thiệt lâu, gần hai tiếng đồng hồ, ai cũng phải chờ đợi thật lâu như vậy mà người ta vẫn đứng, nhìn mọi người ai cũng yên lặng nhìn nhau, như thấu rõ được nhau những đau khổ trong tận đáy lòng mà không cần phải nói nữa, không cần phải diễn tả gì thêm hơn vì tất cả đều cùng thân phận của con người Việt Nam ngoài Đức Tin là khởi điểm chân lý, còn mang sẵn những bất khuất, dũng cảm của giòng máu kiên cường, hiên ngang trong ánh sáng mà Thiên Chúa đã tỏa ra. Một câu hỏi ở trong lòng: Đức Cha làm gì mà đối với chúng tôi như thế, tôi đã từng thấy bao nhiêu cha trẻ, cha già quên hẳn đi thân xác mình mà xả thân cho thiên hạ, coi trọng phần rỗi linh hồn cho con chiên, không ngại biện bằng những danh từ hoa mỹ để hủy diệt tình yêu và bác ái mà là sống, sống dần thân hết mình và cao đẹp. Tôi đứng đó mà cứ mong làm sao

có một phép lạ để Đức Cha tới đó mà nhìn tận mắt cái cảnh: “CHÚNG TÔI ĐI XUNG TỘI CHUI” này. Đức Cha có hiểu không tâm tình của chúng tôi là thế đó, hoàn cảnh của chúng tôi là những cái gì thật riêng biệt dù rằng nghèo hèn, không rộng rãi, không cao sang nhưng thật cao vợi. Tại sao Đức Cha không gìn giữ những hạt giống tốt để gieo đi khắp cánh đồng, tại sao lại xóa bỏ đi những cái gì chúng tôi đã có, đã chất chiu. Cha có thấy không, cha đã làm gì cho chúng tôi – Cha yêu chúng tôi à? Sao cha không cho những gì chúng tôi xin, cha thương chúng tôi à? Sao cha không đến gần để cha nhìn tận mắt lòng thành của chúng tôi, cha hiểu chúng tôi à? Tại sao chúng tôi mãi khổ sở thế này, cha thử thách chúng tôi à? đúng đó! Sự thống trị của cha quá khắt khe nhưng không vì thế mà chúng tôi tan rã, nhưng vì như thế mà chúng tôi cương quyết. Mùa đông năm nay, Chúa đã an ủi chúng tôi bằng những nơi chốn đó, bằng những hành động mà chính Cha đã khước từ nhưng vẫn còn có Cha Tân đó. Thật là kỳ lạ, cơn mưa đầu đông của năm nay như một khắc ghi in dấu ở trong lòng chúng tôi khi mà chúng tôi đang sống ở một xứ sở cái gì cũng ở bậc nhất này nhưng chúng tôi phải đi “xung tội chui”, “đi xem lễ chui”, thật là kinh khủng và khó hiểu, một gia đình người Mỹ ở vùng khác đã nói với tôi như vậy. Đi biển chui, đi buôn bán chui, sống chui, vì những sự đọa đầy đáng kinh tởm của xã hội cho nên phải chui như vậy. Tôi còn nhớ ĐC bắt đầu xóa bỏ thánh lễ VN ở Họ Đạo và bắt 2 cha phó đi, vì lòng sùng kính Chúa của giáo dân, Cha Hoan đã cử hành Thánh Lễ tại những tư gia do giáo dân xin mà Đức Cha cũng ra lệnh cấm, cấm tiệt, cấm hết, thế thì làm sao mà bảo Cha thương yêu, lo lắng cho chúng tôi được, cha gieo vào lòng chúng tôi những hoài nghi chán nản hơn là hun đúc, hâm nóng sự nhiệt tình và niềm tin là nền tảng của chúng tôi, cha không hiểu hết được, tưởng tượng được những đau khổ mà chúng tôi đã có. Nơi tôn thờ Chúa không phải là tòa nhà phải mấy triệu, cũng không có nghĩa là hòa nhập vì Chúa ở khắp mọi nơi. Nếu Chúa không hiểu thấu hết mọi người thì làm gì có việc truyền giáo đi khắp nơi bằng đủ mọi thứ ngôn ngữ trên cùng khắp trái đất để rao giảng tin mừng Chúa. Tại sao giáo hội không dùng mỗi một tiếng La Tinh để truyền bá phúc âm Chúa mà lại dùng những ngôn ngữ của chính dân họ để danh Chúa được cả sáng. Đức Cha có viết ngàn lần lời minh xác cuối cùng hay đầu tiên thì cũng chỉ cho những người nào ở tận đàng xa chưa nghe, chưa thấy, chưa biết ngài, chưa được tận mắt nhìn những biến cố ở San Jose này để đỡ thêm

người oán trách ngài, chứ còn giáo dân ở đây ai mà không thấy rõ lập trường và cách xử thế của ngài đối với con chiên, lối thương yêu con cái thật kỳ lạ, đó là một cái không may. Ngài đã lượng giá trị tinh thần của những con chiên Việt Nam thật là lầm lẫn và tàn nhẫn. Cái không may thứ hai là chúng tôi đã có một linh mục như linh mục Dương – Tôi đi xưng tội nhưng tôi biết rằng khó mà tôi sẽ giữ mình lâu khi mà trước mắt tôi các cha quá hời hợt, coi trọng cái tôi của mình mà phá vỡ mất những niềm tin đang sưởi ấm tình đồng loại. Nửa năm qua rồi, không lẽ giáo dân đều mờ cả mắt để không lượng định được những sự sai quấy để mà hợp tác với cha.

Thế thì cha cũng tự biết được bản lĩnh của mình với khả năng mà cha có thật hạn hẹp. Một căn bản để hiểu nhất, để làm nhất để tiến về tương lai là sống nhân đức, có lẽ Cha không có nhân đức nên giáo dân Họ Đạo không theo cha, cha lại càng hồ đồ hơn khi gán ghép cho giáo dân Họ Đạo được lèo lái bởi bàn tay cộng sản. Cộng sản là tận cùng của một sự phi nhỏ, giáo dân đâu có phải là những người chưa hề biết cộng sản là cái gì, nếu cha ra đi sau năm 75 thì cha đã khôn ngoan hơn, biết sống hơn, học hỏi được nhiều hơn, chắc chắn được giáo dân kính trọng hơn, nếu cha còn nhớ lời của ông Thiệu nói, đừng nghe những gì cộng sản nói mà hãy nghe những gì chúng ta làm thì tôi xin mượn lời đó để nói với cha, tôi không tin những việc cha làm, cha đã không làm cho sự việc tốt hơn mà lại làm cho xấu xa hơn. Thừa cha, nếu mà có cộng sản thì hãy chờ thời gian mà nhìn thấy. Trời cũng đã có những cơn mưa cuối đông, sắp tới ngày lễ tưởng niệm ông Luther King, một người da đen đã từng tranh đấu cho công

lý và nhân quyền, chống bất công và kỳ thị, ông đã mang lại rạng rỡ cho dân tộc ông, ông đã làm cho thế giới ngưỡng mộ và khâm phục. Người ta đã làm những giải thưởng mang tên ông để trao tặng cho những ai biết mang lại sự bình an cho con người. Năm nay trong những cơn mưa và gió cuối mùa, bà Aquino tổng thống Phi đã đoạt được giải thưởng Luther King, với đường lối chủ trương bất bạo động của bà là sức mạnh mang đến một niềm tin hòa bình thay đổi được hiện tình của quốc gia bà. Đó là một giải thưởng cao quý được chọn trao cho bà Aquino. Trong tháng tám năm qua bà đã điều đình và nói chuyện được với phe đối lập khi mà cuộc khủng hoảng trong nước bà đang ở cao độ mà người ta lo sợ cho tánh mạng của bà. Nhưng bà đã coi nhẹ sinh mạng mình, không cận vệ, không cao sang, không xe ngựa trong một cương vị tổng thống bà đã khiêm nhượng, chủ trương bất bạo động làm cho tất cả mọi đối phương đều kính nể. Thế mà cũng thời gian đó ĐC DuMaine đã mang cả chó, cả cảnh sát vào nhà thờ để bảo vệ mình, để đàn áp những con chiên của mình thì làm sao mà mang lại hòa bình được. Những bất an này sẽ còn mãi mãi nếu cha không cúi xuống thấp hơn một chút để thấy rõ công lý cho Họ Đạo chúng con. Xin Chúa, ban cho chúng con được ơn phúc, được thương xót và được bình an với lòng mến mộ chân lý và bác ái sau những cơn mưa cuối đông này.

PHƯƠNG NAM

Mừng Lễ

Rửa Tội

*Tưởng Họ Đạo không Cha không Mẹ,
Bí-tích dầu cũng đủ mọi phần.*

Qua tuần bát nhật giáng trần,

Cùng nhau tụ tập, vô vàn khó khăn.

Chúa cũng chịu đầu tiên phép Rửa,

Những trẻ này soạn sửa lãnh ơn.

Tân tòng hưởng được hồng ân,

Thánh thần ngự xuống, lửa thần tỏa ra...

Số người lãnh trên ba mươi lễ,

Một gia đình kẻ cả sáu con.

Nổi mừng Giáo Hội hân hoan,

Đón đàn chiên mới đầy tràn Thánh Linh.

Đức Giám Mục chủ chiên hết giận!

Chỉ những ai, hầu cận chẳng thôi!

Không thêm mở mắt mà coi,

Sáng danh Thiên Chúa từng trời mở ra.

Hoa thơm kính dâng Tòa Hiển Thánh

Mừng các Ngài nhận lãnh vinh quang.

"TẠ ƠN THIÊN CHÚA CAO SANG"

Đàn chiên mất mẹ, lòng càng vững tin!

San Jose, ngày 11 tháng 1 năm 1987

DƯƠNG TRUNG

**ĐÓN
ĐỌC**

CHÍNH NGHĨA 29

ĐẶC BIỆT

XUÂN ĐÌNH MÃO

- TRẦN NGẬP BÀI VỞ
ĐẶC SẮC

- HÌNH ẢNH MÀU VỀ
CÁC BIẾN CỐ
QUAN TRỌNG TRONG
NĂM

TRUYỆN NGẮN

TRỌN KỶ

ĐỨA CHÁU NGOẠI

Lý nhẹ nhàng hôn lên mái tóc đen mượt, óng ả của vợ và âu yếm hỏi:

— Bình à, em muốn đặt tên con là gì?

— Nếu là con trai thì Michael, con gái thì Victoria, anh nghĩ có được không?

Đã từ lâu chàng có ý định sẽ đặt tên con trai là Don hay Dan, con gái là Kim hoặc Ly... để cho Mỹ dễ gọi mà Việt cũng dễ nói. Nhưng nghĩ tới đứa con đầu lòng sắp chào đời, chàng vui vẻ chiều ý vợ:

— Tùy em, muốn thế nào cũng được. Michael thì cũng hay, mà Vitoria thì nghe “kêu” lắm, OK, được đó.

Bỗng cái đồng hồ quả lắc trên tường khô khan điểm: “Keng”. Lý nhồm dậy, nhìn về phía đồng hồ, rồi quay sang vợ:

— Bẫy rươi rồi em ạ!

Biết ý chồng, Bình níu vai Lý lại và nhõng nhẽo:

— Anh ở nhà tối nay đi, họp hoài à... ngày nào cũng họp. Lỡ tối nay em sanh thì sao?

— Phải tuần tới em mới sanh. Bác sĩ nói ít khi trật lắm. Để anh đi họp tối nay xem có tin tức gì mới không? Hơn nữa, anh phải lấy báo Chính Nghĩa mới về coi và để sáng thứ Hai mang vô trong sổ nữa. Vì tối mai tụi mình phải sang Mẹ ăn giỗ, đâu có đi họp được.

Rồi chàng đứng dậy mở hộc tủ lấy đôi vớ, xỏ giày vô và tiếp:

— Anh đi tối nay nữa thôi, từ tuần tới sẽ ở nhà cho tới khi nào em sanh xong...

Biết không cần được chồng, Bình đành gật đầu:

— OK, anh đi, nhưng ráng về sớm nghe.

Lý đến giường, nắm tay vợ:

— Hợp xong anh về liền.

Rồi chàng giơ bàn tay phải lên quá vai theo kiểu tuyên thệ, tùm tùm cười, nhưng lại làm ra vẻ trịnh trọng:

— Anh hứa!

— Ừ... anh đi đi.

Và chàng vội vã lái xe tới Trung Tâm Họ Đạo.

Lý và Bình lấy nhau đã ngoài 2 năm. Họ sống bên nhau thật hạnh phúc, thương yêu và chiều chuộng nhau. Họ chẳng hề cãi vả hoặc nặng lời với nhau. Đối với người ngoài, họ rất vui vẻ, hòa nhã. Sẵn sàng giúp đỡ những ai cần tới. Bà con lối xóm, bạn bè thân thích thường khen ngợi và mến thích cặp vợ chồng trẻ này. Gia đình của Lý còn kẹt lại ở VN. Gia đình Bình thì ở Mỹ cả. Ông Bà Tín, Bố Mẹ của Bình cũng rất quý mến Lý. Ông bà rất hãnh diện với họ hàng và bạn bè về đứa con gái lớn và cậu con rể. Ông Tín thường khoe với bạn bè rằng:

— Thời buổi này có con gái lớn thì lo lắng lắm, phải lựa chỗ đảng hoàng mà gả. Thằng rể nhà tôi, tuy Bố Mẹ nó không có ở đây, nhưng nó rất hiền lành, ngoan đạo.

Bà Tín cũng cưng Lý không kém, có món gì ngon lạ, Bà thường dặn các con:

— Gọi anh Lý và chị Bình sang cho nó ăn với.

Hoặc:

— Các con cất phần này đi, để dành cho anh chị Lý.

Nhưng khoảng thời gian gần đây, giữa Lý và ông Bà Tín có sự bất đồng ý kiến, nên đôi lúc xảy ra những tranh luận hơi lớn tiếng. Và cái cảm tình mà ông bà dành cho cậu con rể đã bị phai nhạt đi nhiều. Tất cả cũng vì cái “Biến cố LM Dương” của Họ Đạo NVCTTD tại San Jose, nơi mà họ đang cư ngụ. Biến cố này đã bộc phát mạnh mẽ khoảng nửa năm nay. Nhưng thực ra nó đã ngấm ngấm xảy ra từ hơn 2 năm rồi. Khởi đầu là do sự xin thành lập Giáo Xứ Thể Nhân cho người VN. Vì cộng đồng VN ở đây ngày càng lớn mạnh, số giáo dân Công giáo càng ngày càng đông, và chương trình Mục Vụ cũng như

việc mở rộng nước Chúa thật là cần thiết. Bởi thế, Ban Chấp Hành của Họ Đạo đã xin ĐGM Sở tại một giáo xứ cho người VN, nhưng ĐGM đã không cho. Vì ĐGM muốn phân tán mỏng người Việt vào các giáo xứ Mỹ. LM Dương là người ủng hộ lập trường của ĐGM, nên ĐGM cử về làm Cha Chánh Xứ của Họ Đạo, cốt để thực thi chính sách phân tán mỏng giáo dân Việt của ĐGM. Và cũng kể từ ngày mà LM Dương được trao phó nhiệm vụ đó thì cũng là ngày mà Giáo Dân Họ Đạo đã chia ra làm 2 phe - Một số rất ít ỏi ủng hộ LM Dương, trong đó có gia đình ông bà Tín. Còn hầu hết các giáo dân thì ước mong có một giáo xứ thể nhân cho người VN.

Lý vẫn thường nói với vợ:

— Chúng mình là người VN, bởi thế mình sẽ giáo dục các con theo đường hướng của người mình. Anh sẽ cho các con học tiếng Việt, đi nhà thờ, học Giáo Lý, và giữ đạo theo truyền thống Việt Nam của mình.

Đây cũng là một trong những lý do chính để Lý quyết tâm cùng với giáo dân Họ Đạo tranh đấu cho nguyện vọng sớm được thành đạt. Hai vợ chồng thường tới Trung Tâm để hội họp, sinh hoạt với giáo dân Họ Đạo. Nhưng Bình đã gần tới ngày sanh nên khoảng hơn tuần nay chỉ có mình Lý năng lui tới Trung Tâm thôi.

Buổi họp tối thứ Bảy hôm ấy vừa chấm dứt, Lý vội vã lấy 10 cuốn báo Chính Nghĩa và ra xe về nhà liền, để vợ khỏi mong. Vừa bước chân vào nhà, Bình đã vồn vã:

— Gớm họp gì mà lâu thế? Có tin tức gì mới không anh?

Lý buồn rầu nói:

— ĐGM cấm tất cả các Thánh Lễ tiếng Việt rồi em ạ! Cũng tại cái nhóm “xin tiền” của cha Dương làm lộn xộn trong nhà thờ tuần trước đó.

Bình tỏ vẻ tức giận:

— Như vậy là cấm đạo rồi còn gì! Thế rồi các cụ lớn tuổi dự lễ ở đâu?

— Thì bây giờ phải đi lễ Mỹ vậy chứ sao!

— Làm sao các Cụ đọc kinh tiếng Mỹ được?

Biết vợ đang giận, Lý pha trò:

— Đi lễ “Câm” vậy, cũng như hồi xưa mình hay đi coi “xi-nê câm” ấy!

— Hừ! Tệ thật, em không ngờ Đức Cha lại có thể làm như vậy. Rồi bây giờ bên mình tính làm sao?

— Ban Chấp Hành đang hội họp, họ sẽ có biện pháp.

Chàng đưa cho vợ cuốn báo Chính Nghĩa mới và tiếp:

— Hơn 10 giờ rồi, đi ngủ đi em.

Báo Chính Nghĩa là cơ quan truyền thông của Ủy Ban Bảo Vệ Công Lý và Hòa Bình. Ủy Ban này được thành lập với sự hỗ trợ của Ban Chấp Hành và giáo dân Họ Đạo. Ủy Ban đại diện giáo dân để dâng 2 thỉnh nguyện lên ĐGM:

1. Xin thành lập Giáo Xứ Thể Nhân cho người Việt Nam trong giáo phận,

2. Xin bãi bỏ việc bổ nhiệm LM Dương làm Chánh Xứ Họ Đạo.

Việc xin 2 thỉnh nguyện đã hơn nửa năm, thế mà ĐGM vẫn khăng khăng từ chối. Và Ngài lại còn áp dụng nhiều biện pháp khắt khe với giáo dân VN, như việc khóa cửa nhà Châu, bắt các Cha Phó rời khỏi Trung Tâm Họ Đạo, cấm lễ và các phép bí tích tại Trung Tâm, dùng cảnh sát và chó săn trong các Thánh Lễ để uy hiếp giáo dân, mới đây nhất là ĐGM lại cấm cử hành tất cả các lễ tiếng Việt trong giáo phận.

Nghĩ tới cách xử sự của ĐGM mà vợ chồng Lý trần trọc mãi không ngủ được. Chàng xiết nhẹ vai vợ và thì thầm:

— Em à, để anh đặt tên cho con.

— Anh muốn đặt tên gì?

— NGUYỄN CHÍNH NGHĨA.

Ngần ngừ một lát, Bình nói:

— Cũng được, nhưng nếu con gái thì sao?

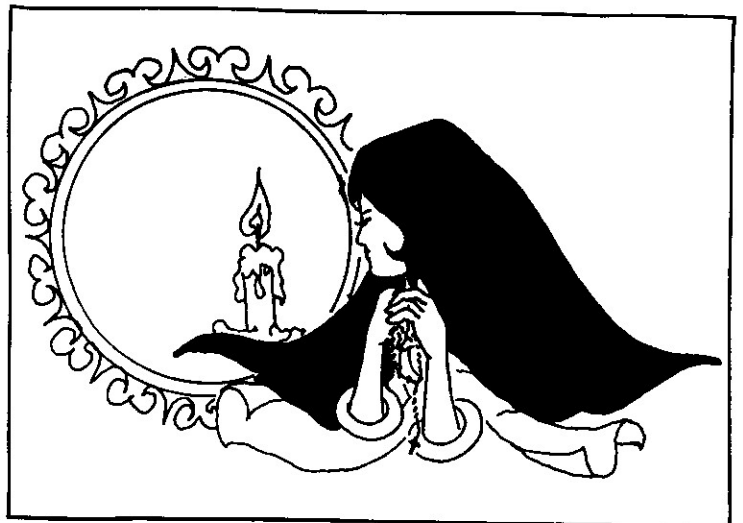
— Con gái mình cũng đặt tên như vậy luôn.

— Em sợ bố mẹ không bằng lòng.

— Ô hay, con của chúng mình mà.

— Thôi được, anh muốn sao em cũng chịu.

Đêm đã khuya, Lý xiết vợ vào lòng và họ ngủ thiếp đi.

Bốn hôm sau, trong lúc đang ở sở, Lý nhận được điện thoại của cô em vợ, báo tin vợ chàng đã sanh con trai. Chàng xin nghỉ sớm và lái xe thẳng tới nhà thương. Vừa bước vào cửa, Bình đã nhồm dậy. Lý tiến lại giường, nắm tay Bình, hỏi nhỏ:

— Em thấy trong người thế nào? Khỏe không?

— Mệt lắm... anh nhìn con kia, nó giống anh như đúc.

— Ừ, nó cũng giống em nữa.

— Suyt... sẽ thôi, anh đừng làm con thức giấc.

Nhìn vợ và đứa con đầu lòng, Lý sung sướng quá, chàng cảm thấy yêu đời hẳn lên. Ngay lúc ấy, ông bà Tín từ ngoài bước vào. Lý chào Bố Mẹ vợ. Ông Tín vui vẻ ôm vai Lý. Bà Tín rón rén nhìn đứa cháu ngoại đầu đời và vui vẻ nói chuyện với Bình, Bà dặn dò đủ điều. Ông Tín mừng ra mặt, nhìn cháu, rồi ông hỏi con gái:

— Bao giờ thì con được về nhà?

— Dạ, mốt Bố ạ!

Tiếng cười nói mỗi lúc một lớn tiếng. Thằng bé giật mình tỉnh dậy, khóc oe... oe... Bình nói:

— Mẹ bồng cháu cho con với.

Bà Tín nhanh nhẹn, ẵm đứa bé lên. Bình đưa cho Bà bình sữa:

— Sữa của cháu đây.

Có sữa, nó nín ngay, hớn hở bú. Đôi mắt mở tròn to, giống Bình quá. Cái trán rộng, mũi cao và đôi môi đều đặn giống Lý như đúc. Bà Tín nựng cháu:

— Cháu tôi dễ thương quá, sao mà nó giống Mẹ nó thế này.

Ông Tín cũng mỉm cười nhìn đứa cháu ngoại. Chỉ thoáng một lúc mà nó đã bú hết bình sữa. Bú xong, trông thằng bé tươi tỉnh hẳn ra, Bà Tín hôn nhẹ lên má cháu, tay nó quờ quạng, Bà phải giữ tay nó lại. Và Bà để ý tới cái giấy nylon ở cổ tay có ghi tên của nó. Đọc xong tên cháu, Bà nhíu cặp chân mày lại, quay ra khỏi Bình:

— Tại sao lại đặt tên thế này? Thiếu gì tên khác sao không đặt?

Dĩ nhiên Bình ủng hộ lập trường của chồng, nhưng bề ngoài nàng vẫn rất hòa nhã với Bố Mẹ. Nàng trả lời:

— Tại nhà con thích như vậy, Mẹ ạ!

Ông Tín xen vô:

— Tên là gì, đưa tôi coi nào Bà.

Bà Tín chìa cái giấy nylon ở cổ tay cháu sát mặt ông Tín:

— Đây ông đọc đi thì biết.

Đọc xong tên cháu, Ông cũng tỏ vẻ không bằng lòng:

— Hừ, Bà đưa cháu cho Bố nó bế. Minh phải đi về, ở nhà còn nhiều công chuyện lắm.

Biết Bố Mẹ đã giận. Nhưng vợ chồng Lý cũng không biết làm sao hơn. Ông Bà ra khỏi cửa rồi, mà Bình cố ráng nhìn theo. Lý thương vợ vô ngần, chàng an ủi:

— Em yên tâm, Bố Mẹ không giận lâu đâu.

Và chàng đặt con xuống bên vợ. Sắp hết giờ thăm bệnh, Lý hôn vợ và con rồi ra về.

Hai hôm sau, Lý xin nghỉ phép thường niên, chàng đón Bình và con về nhà. Ông Bà Tín giận vợ chồng Lý lắm, nhưng nghĩ tới đứa cháu ngoại đầu tiên, nên hai ông bà đành nuốt giận trong lòng. Tối hôm ấy ông bà cũng có mặt tại nhà Lý để đón mừng mẹ con Bình.

Thấm thoát thế mà Bình đã sinh được 3 tuần rồi. Bà Tín đang lo thủ tục ghi tên để xin rửa tội cho đứa cháu ngoại - Lý thì ngại ngùng, không biết Cha nào sẽ rửa tội cho con mình. Chàng đã đánh bạo hỏi mẹ vợ:

— Mẹ có biết Cha nào sẽ rửa tội cho cháu không?

Hiểu ý của Lý, bà Tín trả lời:

— Cha nào cũng được, ở đây có 3 cha, không cha này thì cha kia - cha nào cũng là cha.

— Nhưng con không thích Cha Dương rửa tội cho cháu.

Ông Tín tức giận:

— Không thích thì thôi, đừng rửa nữa.

Lý điềm đạ trả lời:

— Vâng, Bố Mẹ cứ hoãn lại một thời gian đi, mai mốt rồi sẽ tính, cháu mới được 3 tuần lễ mà...

Và việc rửa tội cho đứa cháu được ông bà Ngoại sắp đặt lại bị tan vỡ.

Tối hôm ấy, đi họp ở Trung Tâm về, Lý vui vẻ khoe với vợ:

— Có Cha rửa tội cho con rồi em ạ!

— Cha nào?

— Cha Tân dòng Thánh Phanxicô ấy.

— ĐGM cấm rồi mà, chỉ có Cha Dương mới có quyền thôi.

— Cha Tân và nhà dòng của Cha ở San Francisco sẽ rửa tội cho con của Chính Nghĩa, đông người ghi tên lắm. Anh cũng ghi tên rồi.

— Anh đặt tên Thánh là gì?

— PHANXICÔ, PHANXICÔ NGUYỄN CHÍNH NGHĨA. Chúa Nhật tuần tới chúng mình sẽ đem con lên San Francisco để rửa tội, đi sớm sớm một tí, vì Thánh Lễ bắt đầu lúc 2 giờ rưỡi.

Bình nghĩ tới ông bà Tín, rồi ngần ngừ nói:

— Mình có nên mời Bố Mẹ đi dự lễ không?

— Có chứ, nhưng anh nghĩ Bố Mẹ không đi đâu!

— Chắc Bố Mẹ giận vợ chồng mình nhiều lắm.

Từ vụ đặt tên cho con, tới vụ sắp xếp để Cha Dương rửa tội cũng không thành, bây giờ lại đem con lên dòng Thánh Phanxicô để rửa tội...

Nhìn cặp mắt to, long lanh của vợ, Lý nói:

— Anh cũng muốn chiều theo ý của Bố Mẹ lắm, nhưng chuyện này thì... khó nghĩ quá em nhỉ!

— Em hiểu, nhưng biết làm sao hơn? Thôi chuyện của mình thì mình cứ quyết định đi.

Bình gọi điện thoại báo tin cho bố mẹ biết. Mẹ nàng tỏ ra rất bực bội:

— Gớm ở đây không rửa, phải tốn lên mãi trên ấy. Đúng là “Bụt nhà không thiêng” mà.

Năn nỉ mãi mà bà vẫn từ chối:

— Thôi con của chúng mày, thì chúng mày muốn làm sao thì làm.

Lý thấy không có kết quả, chàng ra hiệu bảo vợ ngưng lại để chàng nói chuyện. Bình nói:

— Nhà con muốn thưa chuyện với mẹ một tí.

Rồi nàng đưa máy cho chồng. Lý thừa hiểu ông bà Tín đang giận vợ chồng chàng nhiều lắm, nhưng lại rất thương cháu. Chàng chậm rãi nói:

— Mẹ à, từ đây tới San Francisco xa lắm, lái xe cũng cả tiếng đồng hồ, rồi Thánh Lễ cũng cỡ 2 tiếng nữa. Nhà con bế cháu lâu không được, nhớ có gì thì ... bố mẹ đi giúp chúng con, rồi có dịp đi phố Tàu chơi luôn.

— Lễ xong thì tối rồi, thằng bé mới sanh làm sao đi lâu được mà chơi với bởi.

— Hôm nay cháu nó có vẻ yếu mẹ ạ!

— Làm sao? Nó làm sao?

— Nó không đùa giỡn nhiều như mọi hôm nữa.

Bà Tín tỏ vẻ lo lắng:

— Phải cẩn thận đấy, gió máy, mùa này là phải cẩn thận lắm.

— Vâng, chúng con cẩn thận lắm, nhưng sợ tới cái hôm đi San Francisco đây này ...

Ngần ngừ một lúc, bà đáp:

— Thôi được rồi, để tao tính với bố mày xem sao.

- Có gì mẹ cho con biết nhé.

— Được rồi thôi cúp nhá, cúp điện thoại nhá.

— Vâng, vâng con chào mẹ.

Buông điện thoại xuống. Bình vội hỏi:

— Sao mẹ có đi không anh?

— Để mẹ tính với bố, rồi có gì mẹ sẽ cho tụi mình hay. Anh nghĩ bố mẹ sẽ đi.

* * *

Lý cho xe chạy từ từ, và ngừng trước cổng nhà thờ. Ông Tín nhanh nhẹn xuống trước, mở cửa xe. Bà Tín cẩn thận bồng cháu bước ra. Lý quay sang nói với vợ:

— Em dẫn bố mẹ vô nhà Thờ trước, để anh kiểm chỗ đậu xe, rồi sẽ trở lại sau.

Nàng với tay lấy cái giỏ đựng sữa và tã của con rồi đi theo bố mẹ. Nhà Thờ rộng lớn, kiến trúc theo lối

cổ, lộng lẫy nhưng rất trang nghiêm. Còn sớm, một số ít người đang chuyện trò ở cuối nhà Thờ. Ông Tín quay sang con gái:

— Nhà Thờ này của giáo xứ nào?

— Thừa bố, nhà Thờ này của một Giáo Xứ Thế Nhân người Đức, xây cách đây cả 200 năm rồi. Bây giờ do các Cha Dòng Thánh Phanxicô cai quản.

Số người tới tham dự lễ mỗi lúc một đông. Lý từ ngoài bước vào, thấy bố mẹ và vợ vẫn còn đứng, chàng hỏi:

— Mình lên phía trên ngồi đi, không tí nữa hết chỗ mất.

Ông Tín tỏ vẻ khó chịu, ông nói nhỏ với vợ:

— Nhà Thờ như thế này mà nó kêu là hết chỗ, cao lắm thì được 100 người tới dự là cùng, cái thẳng rõ thật ...

Bà Tín gật lại:

— Thôi, ông đừng nên nói gì cả.

Chẳng mấy chốc số người tham dự đã ngồi đầy vào các hàng ghế. Tiếng ồn ào mỗi lúc một lớn. Các Cha, các Thầy Dòng và Ban Mục Vụ đang bận rộn để sắp xếp cho buổi lễ. Nhà Thờ đã chật ních.

Khi vị Chủ Tế bước lên Bàn Thánh. Bình nói nhỏ với mẹ:

— Cha Tân đẩy mẹ.

Bà Tín khều nhẹ vào đùi chồng:

— Cha Tân đẩy ông.

Ông Tín gật đầu:

— Ừ.

Sau đó Cha Bề Trên Dòng đón mừng Giáo Dân Việt Nam:

— ... Các con cứ coi đây như là nhà Thờ của các con ...

Ông Tín thấy lòng mình xao động, ông gật gù nhìn sang vợ. Bà Tín cũng mở to đôi mắt nhìn chồng. Họ đang so sánh sự rộng lượng của nhà Dòng và sự khắt khe, cấm cách của Tòa Giám Mục San Jose.

Bài giảng do Cha Tân phụ trách thật đạo đức và cảm động. Giọng Cha hiền hòa, cung cách Cha khiêm tốn làm ông Tín nhớ lại những tin đồn trái ngược với sự thật .

Thánh Lễ rửa tội thật đông đảo. Sau hơn một tháng bị cấm, hôm ấy giáo dân được xem lễ bằng tiếng Việt, ai nấy đều vui vẻ, tất cả dự lễ có vẻ sốt sắng lắm. Cả người lớn lẫn trẻ em, có 31 người chịu phép rửa tội. Lúc Cha chủ tế đọc tới tên

PHANXICÔ NGUYỄN CHÍNH NGHĨA, Lý cảm thấy trong lòng lâng lâng, vui sướng dạt dào, chàng thì thầm cảm tạ Thiên Chúa, Mẹ Maria, cảm ơn Dòng Thánh Phanxicô, Cha Tân, Ban Chấp Hành Họ Đạo, Ủy Ban BVCL&HB, Giáo dân Họ Đạo và đại gia đình Chính Nghĩa.

Thánh lễ hoàn tất trong niềm hân hoan của mọi người. Ông bà Tín đã không ngần ngại để cùng vợ chồng Lý về Trung tâm Họ đạo mừng tiệc liên hoan. Đã hơn nửa năm không có dịp ghé tới Trung tâm, ông bà thấy mình lạc lõng. Hình ảnh các cụ ân cần, từ tốn, thanh niên thiếu nữ hớn hở, vui tươi, các em nhỏ hồn nhiên vui đùa, làm ông bà Tín có cảm tưởng đây là một xứ đạo Việt Nam.

Buổi tiệc chấm dứt. Ông bà Tín và vợ chồng Lý vui vẻ ra về. Lý cũng không quên tỏ lời cảm ơn bố mẹ vợ. Trước khi ông bà xuống xe, Lý lấy mấy số báo đưa cho bố vợ:

— Bố cầm ít số báo Chính Nghĩa về coi.

— Được, cảm ơn con.

Bình vui vẻ nói:

— Chào ngoại đi con.

Nhìn xuống, thằng bé đã ngủ tự lúc nào rồi.

Bước vào nhà, ông Tín nói với vợ:

— Sao họ đông thế nhỉ, cũng cả gần ngàn người đấy chứ, lặn lội từ trên này mà xuống dưới đó rửa tội. Giá mà Đức Cha cứ cho Cha Phó nào về Trung tâm để rửa tội thì cũng đỡ vất vả cho họ.

Bà Tín gạt đi:

— Làm vậy sao được. Tại họ không chấp nhận Cha Dương mà !

— Nhưng mà vấn đề lễ lạy và rửa tội thì ...

Bà Tín ngắt lời chồng:

— Tôi gặp lại mấy bà ở Trung tâm họ cũng vui vẻ lắm.

- Chớ sao, mấy ông ấy cũng "tay bắt mặt mừng" với tôi, hỏi thăm chuyện này chuyện nọ, vui lắm.

— Tôi tưởng họ giận vợ chồng mình.

Ông Tín để mấy cuốn báo lên tủ sách và hỏi vợ:

— Thế ai nói với bà là Cha Tân không có Nhà Dòng? là Cha giả?

— Thì mấy người ở phe mình ấy, mấy lần đi họp ở nhà ông Chủ tịch Hội Đồng, họ nói tùm lum hết. Họ còn đồn phe tranh đấu có Cộng sản, ly khai khỏi Giáo Hội Công giáo, bạo động ...

Ông Tín dặn vợ:

— Từ nay nghe được tin gì thì bà phải từ từ thôi, đừng đồn đi, chuyện không có thật, rồi không ra gì đâu.

Bà Tín đứng phát dậy:

— Ông mới là người lảm chuyện, mỗi lần có chuyện gì thì ông bàn nhiều hơn ai hết, bây giờ lại đổ lỗi cho tôi.

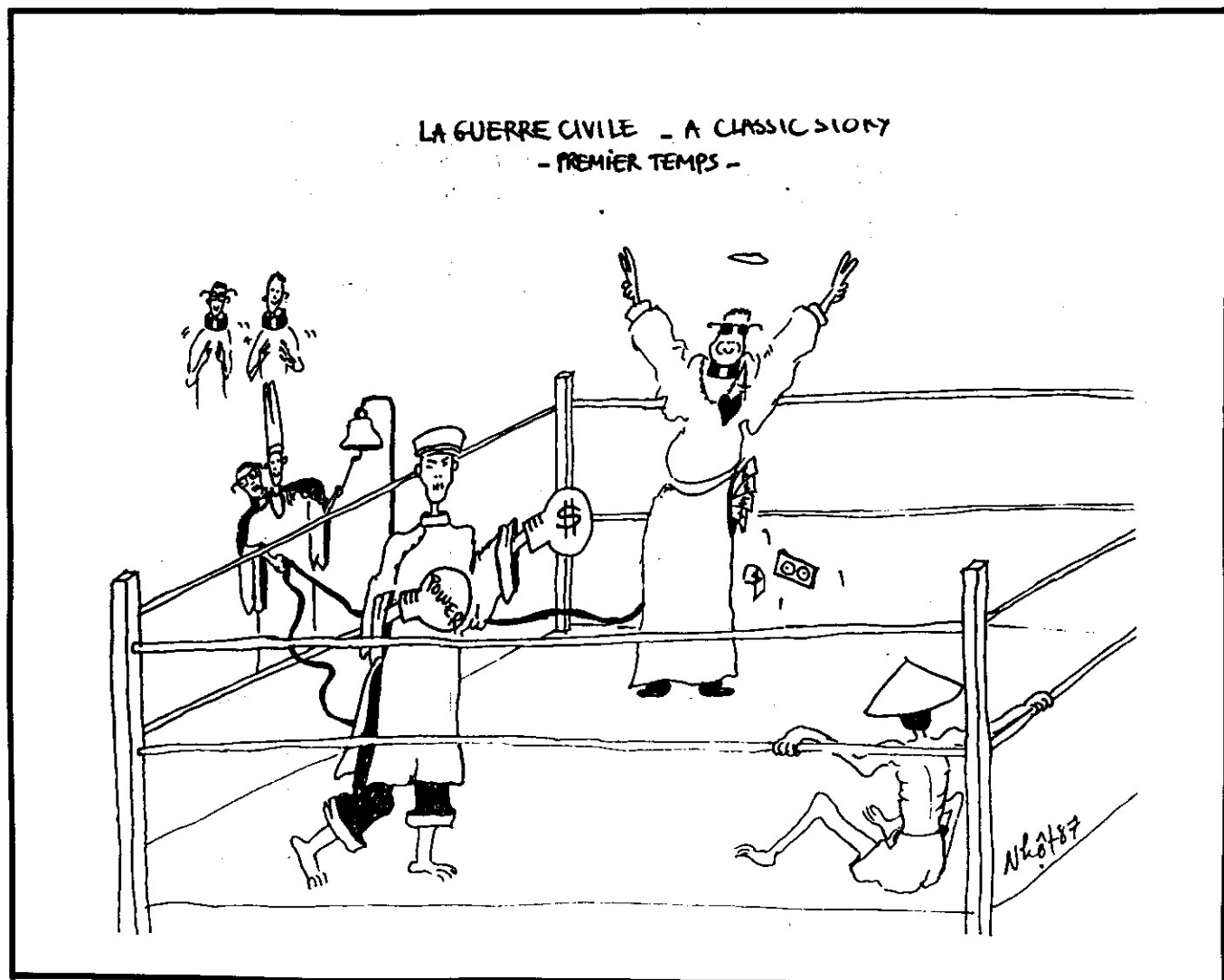
Biết tính tình vợ, ông lảng đi:

— Thôi muộn rồi, mình sửa soạn đi ngủ.

Càng về khuya, gió càng thổi mạnh, những cơn gió mùa Đông rít lên từng hồi. Gió mang thêm sự lạnh lẽo cộng thêm sự tĩnh mịch của đêm tối, làm se lòng người lại. Đã hơn một giờ sáng mà ông bà Tín vẫn không ai dỗ được giấc ngủ. Quay sang, ông nâng nhẹ đầu vợ và đặt lên cánh tay phải, kéo sát vợ vào lòng, rồi thì thầm:

— Ngủ đi em ...

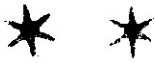
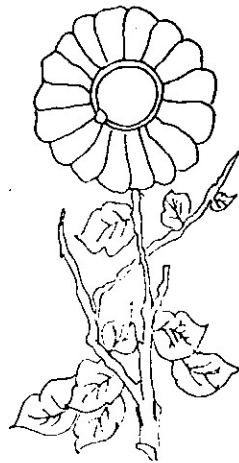
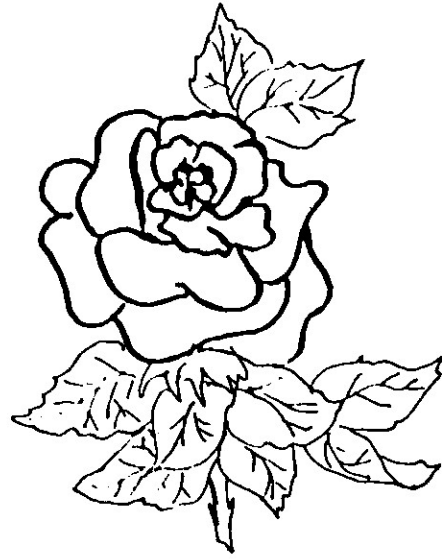
BẠCH PHƯỢNG

A-LÊ-XÙ

TÂN TRUYỆN

Ca Vè CỤ TÂM

LỜI MỞ ĐĂNG

Cảnh này ai châm ngòi, rút chốt?
Bám đốt tay đã được là bao?
Rộng xem, tra xét thế nào,
Đã không coi được, mong sao nổi truyện!
Cáo thơm trái mấy phen nhuận sắc,
Thoạt xem vào chán ngắt trí khôn!
Bởi vì sai lạc phần hồn,
Tam ngôn thất ý, chẳng còn đôi ba.
Hằng ước vọng danh kia vờ lấy,
Được ngồi chơi, khỏe mấy, phải nao?
Vắng tâm biết tháng năm nào,
Nghĩ hoài công trước, chừ nao phân nào?
Nay đang hội trần gian đồng hóa,
Bị ra tay khai tử nguyên lai.
Hiu hiu cây trí khoe tài,
Chỉ tài liền với chỉ tai, khác nào!
Đâu gương sáng nêu cao chói lợi?
Xin mở phanh để mọi người soi.
Ai ơi muốn biết hãy coi,
Đời tuy gần xit tiếng người truyền xa.

VÀO TRUYỆN

Thuở xưa người nước Rôma,
Con nhà sang trọng tên là Dương Gian.
Phát phơ chỉ muốn hưởng nhàn,
Thơ rơi lại tỏ có gan hơn người!
Thông minh, tài trí khác vời,
Ám mưu lập nhóm, hại người, lợi ta.
Chí cao mển cánh ... xa hoa,
Việc người xem trọng, việc nhà coi khinh.
Sùng gan dân nổi tam bành,
Tể cho một trận lôi đình, tả tơi.
Từ ngày hôm ấy đến nay,
Thăng thiên Ngài lặn, tháng ngày ngược xuôi!
Dương Gian anh hỡi, anh ơi,
Nhân sao anh nở để tôi dọa dầy?
Sớm hôm em vẫn rình đây,
Anh mà "tái xuất" gây này em phang.
Khắp hòa trong họ ngoài làng,
Nghe lời mát ruột mát gan, hết sầu.
Dăm người gần đó cúi đầu,
Ngập ngừng kể nỗi trước sau, góp phần:
"Chúng tôi bốn phận giáo dân,
Bấy chầy im lặng, nay màn triển miên.
Tâm Ngài nào sợ tổn xằng,
Trèo non lặn suối vẫn hằng một lòng.
Cù lao là chức tôi trung,
Tìm Ngài khắp hết, một lòng thảo ngay.
Ngài đi đã mấy tháng nay,
Chúng tôi điện thoại, máy thay lời Ngài"

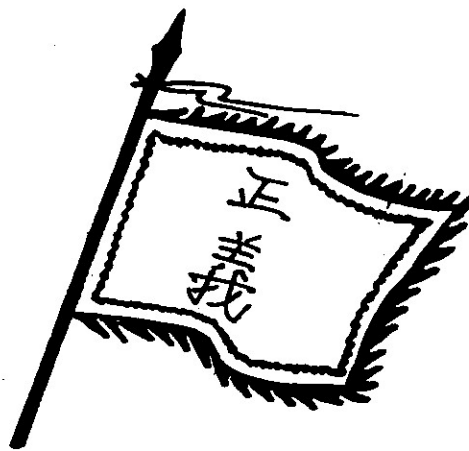
(Còn tiếp)

THỜI KỶ VONG QUỐC

(Trích trong Bộ HOÀI QUỐC SỬ KÝ TOÀN THU của Tôn Thất Thiệt)

LTS: Bộ HOÀI QUỐC SỬ KÝ TOÀN THU do sử gia Tôn Thất Thiệt biên soạn và được nhà xuất bản Gió Độc ấn hành năm 3050. Đây là câu chuyện dã sử viết về một vương quốc xa xưa vào cuối thế kỷ thứ 20. Mọi chi tiết trong câu chuyện đều hoàn toàn có tính cách tưởng tượng. Tất cả mọi sự trùng hợp về địa danh, nhân vật và tình tiết đều không nằm trong ý muốn của tác giả.

(Tiếp theo kỳ trước)

TRƯỜNG KỶ KHÁNG CHIẾN: THANH TẮY TẬP THỂ.

Đầu năm 1987 Tây lịch, Kim Sơn, vương quốc láng giềng ở phía Bắc cách Hồ Sinh vào khoảng 50 dặm, có dịp mở rộng cửa quan ải để chào đón đoàn người Hoài Quốc của Doanh Tuấn Giáo. Với những khó khăn cấm cách bao trùm trên lãnh thổ Hồ Sinh, người Hoài Quốc trong thế chẳng đặng đừng phải vượt biên giới đến vương quốc lân cận để thể hiện tinh thần sùng đạo và tìm tự do tín ngưỡng. Sau hơn năm tháng sống trong bôn chồn lo lắng, ngày 11 tháng Giêng năm 1987, không khí vui tươi an hòa lại tái xuất hiện với đoàn người của Doanh Tuấn Giáo. Mặc dầu họ đến Kim Sơn để chỉ cử hành một vài nghi lễ trong một buổi chiều ngắn ngủi, những hoạt động tôn giáo đó đã ít nhiều mang lại niềm an ủi lớn lao cho họ. Trong khi người Hoài Quốc của Hồ Sinh tìm được một chút sinh khí sau những ngày tháng vất vả, triều đình Thạch Đỗ Ma trở nên bối rối vì những hoạt động của Bang Phòng Thủ Chân Lý Thái Bình bắt đầu vượt ra khỏi vùng kiểm soát. Những hoạt động này lại liên quan đến Kim Sơn, vương quốc có quá nhiều liên hệ với Hồ Sinh.

Nằm tiếp giáp ở phía Bắc Hồ Sinh, Kim Sơn là một vương quốc lớn rất nổi tiếng về nhiều phương diện. Hai trục lộ chính nối liền Kim Sơn với Hồ Sinh là huyết lộ Bách Nhất và Nhị Bát Thập, hai thương lộ sầm uất với hàng triệu ngựa xe nhộn

nhịp. Phía Tây của Kim Sơn giáp với Hòa Bình Đại Dương khiến vương quốc này cũng trở thành một hải cảng quan trọng của Liên Quốc Tạp Chủng. Trước khi được tách rời để trở thành vương quốc tự trị, Hồ Sinh là phần lãnh thổ phía Nam của vương quốc Kim Sơn với Hoàng Đế Giang Quỳnh trên ngôi Cửu ngũ và Thạch Đỗ Ma giữ chức Phó Vương. Chiếu chỉ của Đại đế Giang Phong Đệ II nâng Hồ Sinh lên thành vương quốc và Phó vương Thạch Đỗ Ma được tấn phong thành Hoàng đế để cai trị vương quốc tân lập này. Vì những liên hệ kể trên, sự giao hảo giữa hai vương quốc thật là êm thấm. Trong suốt cuộc binh biến của người Hoài Quốc tại Doanh Tuấn Giáo, Kim Sơn đã khéo léo đứng ngoài cuộc xung đột, không một lời bàn luận chính thức. Tất cả được xem như công việc nội bộ của triều đình Thạch Đỗ Ma. Tuy nhiên ngày 11 tháng Giêng năm 1987 Tây lịch, vấn đề người Hoài Quốc bắt đầu đi vào một chiều hướng mới.

Chiều hướng mới bắt đầu từ lúc quan Thất Phẩm Tấn Mãnh Nguyên của môn phái Phan Sanh từ Kim Sơn đến Hồ Sinh để giúp đỡ dân chúng Doanh Tuấn Giáo trong dịp đại lễ Giáng Trần. Lúc bấy giờ lệnh cấm cử hành các nghi thức tôn giáo tại Nguyên đường của Doanh Tuấn Giáo vẫn còn hiệu lực. Các buổi tế tự của người Hoài Quốc tại Đền thờ các Trấn cũng đều chịu chung số phận. Triều đình Thạch Đỗ Ma chỉ cho phép cử hành các nghi thức

đặc biệt khác như Thanh Tẩy, Quan, Hôn, Tang Tế tại một số Đền Thờ thuộc Hồ Sinh mà thôi. Sau hơn năm tháng tranh đấu, một số trẻ em sơ sinh và những người trưởng thành muốn tòng giáo gặp khó khăn trong việc lãnh nhận nghi thức Thanh Tẩy. Những gia đình của dân chúng có trẻ em mới sinh quyết định tẩy chay các nghi thức tôn giáo do Tổng trấn Lộ Dung chủ sự nên họ đã nhờ Bang Phòng Thủ Chân Lý Thái Bình và Bang Hành Sự của Doanh Tuấn Giáo thu xếp cho họ. Sau khi tham khảo ý kiến của quan Thất phẩm Tấn Mãnh Nguyên và vị Chương Môn phái Phan Sanh tại Kim Sơn, buổi tế tự đặc biệt cho người Hoài Quốc được tổ chức.

Vào giờ Mùi ngày 11 tháng Giêng năm 1987, không khí tại sân tiền đường của Doanh Tuấn Giáo trở nên nhộn nhịp. Hàng trăm cỗ xe tứ mã trên chõ đầy nam phụ lão ấu tề tựu đông đủ, sắp hàng ngay ngắn. Các Kha Trưởng và Kha Phó của Bang Hành Sự và các thủ lĩnh của Chân Lý Thái Bình bận rộn phối trí công tác cho cuộc di hành đông đảo. Các nghĩa quân trong những bộ võ phục tươm tất, kiểm điểm vũ khí, sẵn sàng bảo vệ cho đoàn người sắp lên đường. Trên mỗi cỗ xe tứ mã có dán một mảnh giấy nhỏ quen thuộc “Thẻ Nhân Trán: Thuận” để làm dấu hiệu liên lạc và nhận diện trong suốt cuộc di hành. Sau khi kiểm điểm đội ngũ lần chót và cất đặt người để coi sóc Doanh phủ, đích thân Bạc Trang Hán tử và Giáo học Thiên Trang thống lĩnh đoàn người ngựa ra khỏi cổng thành. Đoàn xe nối đuôi

dài như con rắn, theo huyết lộ Bách Nhất, trực chỉ hướng Bắc tiến về vương quốc Kim Sơn. Các nghĩa quân của Doanh Tuấn Giáo cưỡi ngựa song song với đoàn xe để bảo vệ an ninh hai cạnh sườn. Một toán nghĩa quân khác đi đoạn hậu để kiểm soát toàn bộ và hướng dẫn những cỗ xe bị lạc đường.

Khoảng giữa giờ Mùi, đoàn xe của Doanh Tuấn Giáo bắt đầu tiến vào địa giới của thủ phủ Kim Sơn. Việc tìm kiếm Đền thờ BỐ NHỊ PHÁT không mấy khó khăn vì mỗi cỗ xe đều được cấp phát một mảnh họa đồ nhỏ. Đền thờ BỐ NHỊ PHÁT nằm trên Lộ Kim Kiều của đế đô Kim Sơn là nơi cư trú của quan Thất Phẩm Tấn Mãnh Nguyên. Để người Hoài Quốc có cơ hội tham dự một buổi tế tự đặc biệt trong đó có nghi thức Thanh Tẩy cho các trẻ sơ sinh và những người tòng giáo, ông đã quyết định cho tổ chức buổi tế ngay tại Đền thờ của ông. Theo lịch Thiên Giáo, ngày hôm ấy là ngày kỷ niệm Thiên Sai Giáo Chủ lãnh nhận nghi thức Thanh Tẩy trước khi bắt đầu sứ mạng truyền đạo của Ngài.

Vừa đặt chân vào Đền thờ, dân chúng đã sững sờ trước công trình kiến trúc theo lối cổ thật nguy nga tráng lệ. Trên trần cao và chung quanh bốn vách của Đền thờ là những bức họa tuyệt mỹ diễn tả lịch sử của Thiên Giáo. Chánh điện và hai hàng trụ cao bằng đá cẩm thạch bóng loáng phản chiếu ánh sáng đủ màu từ những khung cửa kính ngũ sắc. Đền thờ có vẻ cổ kính đặc biệt khác hẳn những Đền thờ có lối kiến trúc tân kỳ thường thấy ở Hồ Sinh. Người

Hoài Quốc cảm thấy tâm hồn rung động. Họ mừng rỡ sung sướng khi tìm thấy sự tự do tín ngưỡng trên vùng đất của vương quốc lân cận.

Các quan Thất phẩm người bản xứ của môn phái Phan Sanh tại Đền thờ Bồ Nhị Phát cũng cảm thấy vui lây với niềm vui của dân chúng Doanh Tuấn Giáo. Buổi tế được đồng chủ sự bởi quan Thất phẩm Tấn Mãnh Nguyên và một vị quan Thất phẩm khác người bản xứ. Dân chúng đứng chật cả Đền thờ, cất cao giọng hát chào mừng đoàn trẻ sơ sinh được cha mẹ bế vào Đền thờ theo lối đi chính giữa. Hai vị quan Thất phẩm chủ sự cuộc tế đứng gần Chánh điện chào đón những người sắp lãnh nhận nghi thức Thanh tẩy bằng cách ghi dấu Thập Tự trên trán của họ. Sau đó toàn thể dân chúng bắt đầu tham dự cuộc tế với tất cả tinh thần sốt sắng. Họ vui mừng sung sướng khi nhìn thấy giòng nước tươi mát chảy tràn đầy trên đầu con em họ. Sau đó tất cả mọi người dâng lời cầu nguyện cho những người vừa gia nhập Thiên Giáo qua nghi thức Thanh Tẩy và đặc biệt cho vương quốc Hồ Sinh cùng những nhà lãnh đạo.

Buổi tế đặc biệt tại Đền thờ Bồ Nhị Phát của vương quốc Kim Sơn đã mang đến cho dân chúng của Doanh Tuấn Giáo cảm tưởng vui buồn lẫn lộn. Vui vì thấy những nhà lãnh đạo Thiên Giáo như các quan Thất phẩm của môn phái Phan Sanh và Tấn Mãnh Nguyên đã hết lòng giúp đỡ, thương yêu, lo lắng cho họ trong những ngày tháng lặn đạn. Buồn vì nghĩ đến đời sống tinh thần thiếu thốn và tương lai mù mịt của Doanh Tuấn Giáo. Người Hoài Quốc của Doanh Tuấn Giáo cảm thấy có điều trùng hợp về mối liên hệ giữa họ và môn phái Phan Sanh.

Môn phái Phan Sanh là môn phái của người nghèo. Những người đói khổ về vật chất thường tìm đến các tu viện và Đền thờ của môn phái Phan Sanh để ăn mày sự bố thí. Đối với người Hoài Quốc, tuy không đói khổ về mặt vật chất nhưng họ lại là những kẻ thiếu thốn về phương diện tinh thần. Họ cũng đến Đền thờ của môn phái Phan Sanh để ăn mày những nghi lễ là món ăn cần thiết cho đời sống tâm linh. Những nhà lãnh đạo Thiên Giáo của vương quốc Hồ Sinh đã khiến thần dân của mình trở nên những người hành khát bất đắc dĩ, bôn ba sang tận vương quốc láng giềng để có được của ăn tinh thần. Thế mà trong các lời hiệu triệu và văn thư gửi người Hoài Quốc, Hoàng đế Thạch Đồ Ma lúc nào cũng cho rằng ông hết lòng quan tâm, thương yêu và lo lắng cho họ.

(Còn tiếp)

RAO VẬT...RAO VẬT

RAO VẬT...RAO VẬT

- Cần mua một đồng hồ để báo thức 3 tổ chức đang ngập vật. Liên lạc Ô. Chủ Tịch Lực Lượng Ngồi Chơi Xoi Nước.

- Một số Máy Chửi để lâu không dùng đã bắt đầu rỉ sét. Cần sang lại với giá rẻ mạt. Liên lạc Phong Trào Bảo Vệ Máy Chửi.

- Sứ giả hòa giải chuyên dàn xếp những cuộc đòi hỏi thỉnh nguyện. Hứa sẽ cứu xét tình hình tỉ mỉ, đề nghị những giải pháp thích hợp và viết những bản tường trình vắn tắt. Cam đoan phe có quyền sẽ được hài lòng. Liên lạc Sứ giả Nguyễn Thiên Vị.

- Cần tìm một khu đất trống để xây cất Thánh Đường tương lai cho những người ủng hộ. Liên lạc Kẻ Không Vốn.

- Chuyên thu ngắn, rút gọn những văn kiện quan trọng như Bản Tường Trình, Lời Đề Nghị... Liên Lạc Tòa Áo Thuật.

- Cần tìm một số tổ chức, hội đoàn để gởi những Bưu Điện Ngỏ. Liên lạc Tam Quái.

